

РІК LXVIII, Ч. 4

КВІТЕНЬ – 2011 – APRIL

№ 4, VOL. LXVIII

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

Виходить раз у місяць

СУА – неприбуткова організація
Засновник Українського Музею в Нью Йорку

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

“OUR LIFE”

Published since 1944

Non-profit organization

Founders of The Ukrainian Museum in New York, N.Y.

РІК LXXVIII

КВІТЕНЬ

Ч. 4

Головний редактор – **Тамара Стадниченко**
Україномовний редактор – **Лідія Слиж**

Редакційна колегія:

Маріянна Заяць (з уряду) – голова Союзу Українок Америки
Марта Богачевська-Хом'як, **Христя Швед**,
Марта Тарнавська, **Вірляна Ткач**, **Наталія Даниленко**,
Святослава Гой-Стром
Мовна коректа – **Святослав Левицький**

Адміністратор **Ольга Стасюк**

Год. праці: вівторок, середа, четвер – 11:00-7:00

Адреса адміністрації і редакції:

203 Second Avenue, New York, NY 10003
Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237
office@unwla.org

Річна передплата в США
Для членів СУА \$30.00
Для інших передплатників \$40.00
Поодинокі числа \$3.00
В країнах поза межами США US \$50.00

VOL. LXVIII

APRIL

№ 4

Editor – **Tamara Stadnychenko**
Ukrainian-language editor – **Lidia Slysh**

Contributing Editors:

Marianna Zajac – UNWLA Inc. President
Martha Bohachevsky Chomiak, **Christine R. Shwed**,
Marta Tarnawsky, **Virlana Tkacz**,
Natalia Danylenko, **Sviatoslava Goy-Strom**

Administrator **Olha Stasiuk**

Office hours: T W Th – 11 a.m. to 7 p.m.

Editorial and Administration Office:

203 Second Avenue, New York, NY 10003
Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237
office@unwla.org

Annual subscription in the USA for UNWLA members \$30.00
Annual subscription in the USA for other subscribers \$40.00
Single copy \$3.00
Annual subscription in countries other than USA US \$50.00

ЗМІСТ – CONTENTS

Маріянна Заяць . Ділимося вістками та думками.....	1
Програма ХХІХ Конвенції	3
Чорнобиль – 25 років болю і скорботи	4
Наталія Преображенська . Екологія та здоров'я народу України ...	4
Лідія Черник . Ми не сміємо забути 26 квітня 1986 року!	7
Лідія Слиж . Подвиг і трагедія Катерини Зарицької	10
Божена Ольшанівська . Подорож в минуле	13
Ярослава Панчук . Веснянки – гаїлки	14
Леся Храплива-Щур . Вірш. Великодні дзвони	15
Софійка Зелик . Писанки – невід'ємна частина мого життя	15
Катерина Сіроцька . Союз Українок Польщі (до 20-річчя СУП) ..	16
Marianna Zajac . Sharing thoughts, Views, & News	19
Christine Melnyk . Myroslava Gongadze: Keynote Speaker at Pre-Convention Program	21
Галина Романишин . Свято Героїнь в Нью Йорку	22
Володимира Біланюк . Вісті з 83-го Відділу СУА	23
Ірина Брик-Жизномірська . Загальні збори 56-го Відділу СУА ..	24
Оксана Шараневич . Загальні збори 33-го Відділу СУА	25
Відійшли у Вічність	27
Людмила Гнатюк . Вірш	27
Chicago Soyuzianky Celebrate United Nations Day	28
Листи до редакції	29
Вісті зі Стипендійного бюро	30
Наталка Соневицька . Вісті з Українського Музею в Нью Йорку ...	33
Christine R. Shwed . Oksana's Pysanky	34
Пожертви	18, 28, 30, 31
Гумор	36

На обкладинці: Софійка Зелик. Полтавська писанка.
On the cover: Sophia Zielyk. Pysanka – Poltava.

Підписано до друку 18 березня 2011 р.
Маріянна Заяць, голова СУА. Тамара Стадниченко, редактор.

Редакція не завжди поділяє позицію авторів.
За точність викладення фактів відповідає лише автор.
Редакція зберігає за собою право на мовне редагування і скорочення матеріалів.
Рукописи, які не були замовлені редакцією, не повертаються.
При передруці обов'язково подавати джерело – “Наше Життя”.
В публікаціях журналу редакція дотримується правопису Г. Голоскевича.

“OUR LIFE” (USPS 414-660) is published monthly (except August) by Ukrainian National Women's League of America, Inc.,
203 Second Avenue, New York, N.Y. 10003
ISSN 0740-0225

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices.
(USPS 414-660)

Postmaster: send address changes to
“OUR LIFE”, 203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2011 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Друковано в COMPUTOPRINT CORP.
1360 Clifton Ave., #402, Clifton, NJ 07012
Tel.: (973) 574-8800 Fax: (973) 574-8887 e-mail: computopr@aol.com

Subscription fees for UNWLA members are included in annual dues.
Subscribers who are not UNWLA members should send annual subscription fee directly to
UNWLA, Inc.
203 Second Avenue, New York, NY 10003

Христос Воскрес!

**З нагоди Найвеличнішого свята Христового Воскресіння
вітаємо всіх членів СУА та читачів журналу "Наше життя"!
Нехай світло Воскреслого Спасителя зігриває і оберігає всіх українців
та принесе у кожную родину мир, радість, достаток!**

Екзекутива СУА та редакція журналу "Наше життя"

ДІЛИМОСЯ ВІСТКАМИ ТА ДУМКАМИ...

Коли жахлива звістка про аварію на Чорнобильській АЕС 26 квітня 1986 року вразила увесь світ і, особливо, українців, у Лондоні відбувалася конференція Міжнародної Ради Жінок (МРЖ), і першою серед офіційних міжнародних заяв щодо аварії на Чорнобильській АЕС була заява, прийнята саме на цій конференції! Підкреслюючи важливість дотримання державами стандартів Міжнародного агентства з атомної енергії та висловлюючи свою підтримку жертвам Чорнобиля, МРЖ закликала у цьому зверненні до міжнародного співробітництва для подолання коротко і довготермінових наслідків аварії. Хоча формальна структура МРЖ не дозволяла приймати офіційну резолюцію по цій ядерній аварії, зважаючи на масштаби катастрофи та ініціативу жінок з української діаспори Америки, присутніх на конференції (Іванна Рожанковська, голова СУА, Марта Богачевська-Хом'як, заступниця голови СУА і членка Екзекутиви Національної Ради Жінок, Ірина Куровицька, членка Екзекутиви і д-р Марія Квітковська, голова СФУЖО), цю заяву «з приводу занепокоєння ситуацією» було формально прийнято. Варто відзначити, що лунали голоси і проти прийняття цієї заяви, у зв'язку з можливими геополітичними наслідками.

Аварія на Чорнобильській АЕС 26 квітня 1986 року була визнана найбільшою ядерною катастрофою у світі. За підрахунками Всесвітньої організації охорони здоров'я від опромінення загинуло понад 9,000 осіб, в той час як за припущенням «Грінпіс» ця аварія може в кінцевому підсумку спричинити більш ніж 250,000 випадків захворювання на рак. У зоні відчуження постійно живуть лише кілька сотень людей, в основному пенсіонери, які вирішили не зважати на ризик зараження і незаконно повернулися у свої колишні домівки. Цього року ми будемо відзначати 25-ліття того страшного дня. Сьогодні існують побоювання, що зруйнований реактор може завалитися, спричинивши новий витік смертельного випромінювання. Ця постійна загроза спонукала європейські агентства шукати сотні мільйонів доларів для фінансування будівництва величезної будівлі сталевого саркофагу, який би накрив електростанцію. Тільки коли цей новий саркофаг буде споруджено, чиновники зможуть підтвердити безпечність об'єкту. Тобто, проблема безпеки на сьогодні ще відкрита. Парламентські слухання в Україні щодо питання Чорнобиля були заплановані на 16 березня 2011 року; на час друку цього числа журналу "Наше життя" у нас немає інформації про їхні результати. Українська Місія при Організації Об'єднаних Націй на чолі з Послом Сергєєвим ініціювала конференцію на тему Чорнобиля, яка пройде 26-27 квітня і СУА, як одна із запрошених організацій, прийматиме у ній участь.

З 22 лютого до 4 березня в Організації Об'єднаних Націй проходила 55-та сесія Комісії зі статусу жінок. У цьому році міжурядовий орган Комісії отримав підтримку від новоутвореної структури ООН – ООН-Жінки, яка є організацією із питань гендерної рівності і розширення прав та можливостей жінок. Виконавча рада структури ООН-Жінки складається із представників 41 країни, із почерговою зміною представництва. Ми раді тому, що Україна була обрана одним із чотирьох представників від Східної Європи у поточному складі Виконавчої ради. Ми вітаємо Посла Юрія Сергєєва із цим досягненням. Перед семінаром, який СФУЖО провів під час сесії Комісії зі статусу жінок, 23 лютого Посол Сергєєв запросив представників декількох організацій української діаспори до Постійного представництва України при ООН, щоб ознайомити нас із роллю України в структурі ООН-Жінки, а також обговорити пляни щодо конференції про Чорнобиль, згадану вище. Семінар

СФУЖО під назвою «Жінки і дівчата в науці і техніці: перешкоди подолано, цілі досягнуто» розглядав вплив патріархальних суспільних норм на визначення ролей жінок і дівчат. Як розуміння жіночих і чоловічих ролей впливає на вибір жінками і дівчатами студій та кар'єри в галузі науки і техніки? Ця тема викликала цікаві дискусії.

10 березня Генеральна Федерація Жіночих Клубів провела своє щорічне святкування місяця «Жінки в історії» у своєму приміщенні у Вашингтоні, на якому США представляла Уляна Глинська, зв'язова віддалених відділів США. Запрошеною доповідачкою була Джаніс Рут, заступниця голови відділу рукописів Бібліотеки Конгресу. Пані Рут, яка є фахівцем з американської жіночої історії, створила відділ історії жінок, перевівши у цифровий формат матеріали по жіночій історії у Бібліотеці Конгресу. Так, наприклад, бібліотека відсканувала для зберігання роботи Клари Бартон про догляд за пораненими вояками під час громадянської війни. (Клара Бартон була однією із перших американських вчительок, медсестер та філантропів. Її найкраще пам'ятають за створення організації американського Червоного Хреста). США вивчає можливість переведення у цифровий формат наших власних архівів і колекції журналу «Наше життя».

*Членки Округу Детройт, нагороджені відзначкою «50 років служби для США».
Зліва: Ірина Джуль, Марія Лісовська для Орісі Лончини, Ольга Гицак, Віра Гнатюк, Маріянна Заяць,
Наталія Гевко, Стефа Король, Ліда Яхницька, відсутня – д-р Марія Балтарович*

В той час, коли відбувалися святкування досягнень жінок в Організації Об'єднаних Націй і Генеральній Федерації Жіночих Клубів, я мала за велику честь і задоволення приєднатися до святкування 75-річчя діяльності Округу США у Детройті. Це святкування 6 березня почалося з урочистого церковного Богослуження, опісля відбувся гарний сплянований обід. Господиня церемонії Почесна членка США пані Наталія Гевко у своїй звичній професійній манері провела захід у піднесеному тоні. Голова Округу Ліда Яхницька елегантно і з великою повагою та вдячністю до своїх членок вручила Почесні грамоти. Мені було за честь допомагати їй у врученні відзначки «50 років служби для США», якої удостоєні сім членок Округу Детройт. Діти із Світлички США у Детройті зіграли серця усіх присутніх, лунали привітання і від місцевих політиків. Деякі з моїх спостережень: по-перше, США користується великою повагою громади Детройту; по-друге, у цій найстаршій Окрузі існує єдність поколінь. Коли всі зібралися для фотографії, я стала осторонь, щоб спостерігати – там були членки, які дійсно пройшли з Округом багато років її існування, членки середнього віку – їхні дочки, представниці нової еміграції з України – усі стояли пліч-о-пліч у єдності і товаристві, пишаючись своїми досягненнями та досягненнями своїх попередниць! У своєму вітанні до цього зібрання я сказала, що наша організація об'єднує як покоління, так і хвилі. Округа Детройт є зразком цієї єдності! Вітаємо!

Маріянна Заяць, голова США

ПРОГРАМА

XXIX Конвенції Союзу Українок Америки

27 – 30 травня 2011 р.

П'ЯТНИЦЯ, 27 ТРАВНЯ 2011 р.

- 10:00 Реєстрація.
12:00 – 3:00 Засідання Головної Управи СУА.
3:00 – 5:00 СЕМІНАРИ
3:00 – 4:00 Виховний.
Мистецько-музейний.
4:00 – 5:00 Преси – “Наше життя”.
Архівний.
6:00 – 7:00 Вечеря.
7:30 – 10:00 Передконвенційна програма і прийняття.

СУБОТА, 28 ТРАВНЯ 2011 р.

- 7:30 Сніданок.
8:00 Реєстрація.
8:30 Збірка членів Головної Управи СУА (одяг-вишивки).
9:30 Церемонія відкриття – голова Конвенційного комітету Ольга Луків.

10:00 – 1:00 ПЛЕНУМ

1. Привіт – Ольга Луків, голова Конвенційного комітету.
2. Відкриття XXIX Конвенції – голова Союзу Українок Америки Маріянна Заяць.
3. Звіт Верифікаційної комісії – ствердження кворуму.
4. Прийняття порядку нарад і правильника нарад Конвенції.
5. Запрошення почесної президії.
6. Вибір ділової президії.
7. Вибір комісії для перевірки протоколу XXVIII Конвенції СУА.
8. Схвалення Резолюційної комісії.
9. Схвалення Статутової комісії.
10. Слово голови СУА Маріяни Заяць.
11. Фінансовий звіт – Надія Цвях – скарбник.
12. Звіт Контрольної комісії – Оксана Фаріон.
13. Запитання до звітів членів Головної Управи СУА.
14. Прийняття звітів членів Головної Управи СУА.

1:00 Полуденок.

3:00 – 5:30 ПЛЕНУМ

15. Звіт Верифікаційної комісії.
16. Звіт комісії перевірки протоколу XXVIII Конвенції СУА.
17. Схвалення Почесного членства.
18. Звіт Номінаційної комісії – Зоряна Мішталь.
19. Вибір членів Головної Управи і Контрольної комісії СУА.

6:30 Коктейль.
7:30 Бенкет.

НЕДІЛЯ, 29 ТРАВНЯ 2011 р.

- 7:30 Сніданок.
7:30 Реєстрація.
8:00 БОЖЕСТВЕННІ ЛІТУРГІЇ.

9:30 – 1:00 ПЛЕНУМ

1. Звіт Верифікаційної комісії.
2. Організаційний панель – Анна Мацілінська.
3. Доповідь до 25-ліття Чорнобильської катастрофи.
4. Парляментарні процедури – д-р Оксана Ксенос.
5. Зміни до Статуту СУА – д-р Осана Ксенос.

11:30 – 1:00 Вибори зв'язкової Віддалених Відділів.

11:30 – 1:00 Збори Вільних членок з референткою Уляною Яримович.

1:00 Полуденок.

2:30 – 4:00 СЕМІНАРИ

- Стипендійна акція СУА.
Культурно-освітний.
4:30 Прогулька до Українського Музею в Нью Йорку.
7:30 Вечеря в Українському Культурному Центрі, Випані, Нью Джерзі.

ПОНЕДІЛОК, 30 ТРАВНЯ 2011 р.

- 7:00 Сніданок.
8:30 – 10:00 СЕМІНАРИ
Суспільна опіка.
Зв'язки.

10:00 – 1:00 ПЛЕНУМ

1. Звіт Верифікаційної комісії.
2. Фінанси – Рома Шуган.
3. Схвалення резолюцій XXIX Конвенції СУА.
4. Слово новообраної голови СУА.
5. Різне, внески і запитання.
6. Закриття XXIX Конвенції СУА.

(Полуденок буде розданий під час пленуму)

ЧОРНОБИЛЬ – 25 РОКІВ БОЛЮ І СКОРБОТИ

Чверть століття український народ страждає від найбільшої екологічної катастрофи на Землі – вибуху Чорнобильського атомного реактора. За цей час в Україні виросло нове покоління людей з дуже ослабленою імунною системою, що приводить до народження хворих дітей в даний час.

І чверть століття з цією великою бідою в Україні бореться Наталія Преображенська – “невтомний борець у справах оздоровлення Чорнобильських дітей”, як назвала її колишня референтка суспільної опіки СУА Лідія Черник. Н. Преображенська викриває правду про дійсний стан здоров'я населення України, вболіває за майбутнє здоров'я дітей. Ця мужня, працелюбна жінка є головою Благодійного фонду спасіння дітей від Чорнобильської катастрофи, заступник Голови медичної комісії Української екологічної асоціації

«Зелений світ», експерт Національної комісії з радіаційного захисту населення України при Верховній Раді України, член Громадської Ради при Міністерстві охорони здоров'я України, Посол миру, кандидат біологічних наук.

З 26 по 28 жовтня 2010 р. в Києві проходив Міжнародний екологічний Форум «Довкілля 2010», на якому головну доповідь виголосила Н. Преображенська. Пропонуємо нашим читачам цю доповідь.

*Наталія Преображенська,
Українська екологічна асоціація «Зелений світ».*

ЕКОЛОГІЯ ТА ЗДОРОВ'Я НАРОДУ УКРАЇНИ

Назва цієї доповіді є відображенням найголовніших проблем нашої держави. Ще в 1993 році Верховна Рада офіційно визнала в Україні наявність екологічної кризи, але ніяких ґрунтовних дій щодо зміни або хоча б поліпшення такого положення не проводиться вже багато років, в бюджет закладають мізерні кошти, які в свою чергу направляються не за призначенням. В Україні ж водночас дуже жваво обговорюють всі події, що сталися поза її межею. Тисячі солдатів гинуть в гарячих точках планети, гине мирне населення, тайфуни і землетруси забирають життя людей – всі ці трагедії стійко переживає наша держава, надсилаючи щирі співчуття рідним і близьким загиблих та їх урядам. Трагедія США 11 вересня увійшла в серця українського народу не тільки тому, що ця країна після катастрофи на Чорнобильській АЕС фактично врятувала життя багатьом мешканцям України, а тому, що вік людини дуже короткий

на Землі, і посягати на її життя жоден не має права. І тероризм є гріх, і тільки низькі тварі не здатні це розуміти. І трагедію польського народу 10 квітня Україна переживає і сьогодні.

Трагедія не обминула і нашу країну. За останні роки вона втратила 6,5 мільйона своїх громадян. Без епідемій чуми і холери, без війни і жахливого тероризму помирають діти. Але немає ніякої паніки, немає гострого обговорення цього питання на засіданні Кабінету Міністрів, немає справжньої відповідальності за долю людей. І чи адекватно реагують на таке державне горе наші Президенти, Верховна Рада і Уряди? Відповідь однозначна – ні. Видаються Укази, пишуться закони, розробляються програми, але вони не виконуються і не фінансуються (на відміну від «архіважливого» проєкту – Євро-2012). Досі верхи не можуть зрозуміти, що здорове життя є джерелом і майбутньої потужної держави, і промисловості, і плідної роботи на селі, і

до збройних сил приходимуть фізично здорові хлопці. Президенти і космонавти – потім, інженери і академіки – потім, всесвітньо відомі актори і депутати – потім, письменники і олімпійські чемпіони – потім, юристи і аграрії – потім, усі – потім. Головне – це комплекс фізичного і духовного здоров'я людей. А досягти цього головного можна тільки через фахівця – вчителя і лікаря. І хто головніший – це все одно, що розв'язувати завдання: «яйце чи курка». На жаль, багато сьогоденних фахівців не можуть належно виконувати свої обов'язки, бо і досі державний «пан Бюджет» ігнорує вимоги логіки та часу і видає на життєво важливі статті «подачки».

Наводити жахливі цифри в аудиторії, яка добре володіє ними, не варто. Але все ж дам декілька з них, щоб підкреслити пріоритетність цієї проблеми. Нині на території підвищеної радіації мешкає понад 1 мільйон дітей і підлітків. Визнано здоровими в 2000 році тільки 8,3% дітей. Хронічні форми захворювань мають 85,2% людей, що були опромінені в дитячому віці, і сьогодні проживають на радіоактивно забруднених територіях. До 5000 дітей прооперовано з приводу раку щитоподібної залози. Від постраждалих від опромінення батьків з моменту катастрофи народилось 502 377 дітей (на 2000 рік). Більше як 100 тисяч дітей народилося з вадами. Щорічно десятки тисяч вагітних не можуть виносити своєї майбутньої дитини. Отакі наслідки впливу довкілля на людину.

Людина захотіла відчутися себе царем Природи і володаркою її законів. Номо сарієнс за час свого розвитку перетворюється в людину нерозумну: тварина ніколи не буде їсти більше за її потребу, а сучасна людина не може перемогти жадібність своїх очей, з цієї причини в світі знищується без потреби рослинний та тваринний світ. Для задоволення своїх потреб людина почала вживати хімію, що згубно впливає на Природу. Бездумне застосування агрохімікатів і пестицидів, їх синергічна дія зрушила природний баланс «грунт-вода-повітря», а в результаті – хворі люди. Потрібний жорсткий контроль над тими агрохімікатами, що застосовуються в сільському господарстві. Про генетично-модифіковані організми сьогодні багато говорять, але чи ми самі бачимо позитивний результат?

Бажання бути першим у промисловості, навіть за рахунок здоров'я, призвело до нагро-

мадження важких металів, що знову ж потрапляє в саму “десятку” – страждає кров, кишково-шлунковий тракт, мозок. Страждання Природи несе і «цивілізація» одягу: щоб все було дуже оригінально і дуже багато. І як наслідок – винахід синтетики, яка не підлягає входженню в обмін речовин в Природі, а її спалення додає забруднення повітря разом з використанням інших забруднювачів. Про втручання людини в свята святих Природи – атом, та й ще його руйнування методом бомб або атомних станцій добре розповіли Хіросіма та Нагасакі разом з Чорнобилем. Тому Природа з великої літери і почала боротьбу за своє існування методом відторгнення забруднювача, а це і є її частка – Людина.

Україна не зупиняється в подальшому розвитку негативних зв'язків людини і Природи. Наявність «подарунку» ЧАЕС – плутонію та америцію не обіцяє нічого втішного і надалі. Мутація такого цікавого природного явища як вірус «живий-неживий» вже поставила нашу країну в перші ряди носіїв ВІЛ-інфекції. А 3-я Міжнародна конференція «Біоресурси та віруси», яка проходила в Києві, прогнозує можливість передачі людині патогенних вірусів з рослин, риб тощо. І як головний результат такого «царювання» є послаблення імунної системи людини, яку насамперед необхідно рятувати.

Проблема медико-екологічної політики і механізми її втілення дуже складна, але за великого бажання влади спільно з зацікавленими громадськими організаціями її розв'язати можна. Умови ж для цього дуже важкі. Потрібні порядні висококласні фахівці і в Верховній Раді і в Уряді. Починати потрібно з чесних виборів до всіх Рад. На останній сесії Верховної Ради ще Радянської України, яка була присвячена проблемам екології в лютому 1990 року, я виступала як Голова Контрольної Ради секції «Проблеми моральності та екології» в рамках Глобального форуму по охороні навколишнього середовища та розвитку в цілях виживання. Цитую: «Тільки коли у нас буде чесно обраний парламент, тільки тоді у нас буде чиста в усьому атмосфера, і вода, і продукти». В незалежній Україні поки що цього ми не маємо.

Указом Президента України Л. Д. Кучми від 8.08.2000 року за №963/2000 2001 рік був оголошений Роком охорони здоров'я населення України. Як відчув народ дію цього Указу? Подорожчанням медикаментів і дуже дорогими

послугами в лікарнях? Про необхідність зустрічі Президента України з найголовнішими лікарями України Міністром охорони здоров'я паном В. Ф. Москаленком і Президентом Академії медичних наук паном О. Ф. Возіановим і обговорення конче необхідного питання врятування життя українського народу я звернулася в листі і на той час до віце-прем'єра з гуманітарних питань В.П.Семиноженка. Але фізик за фахом мабуть не розумів глибини медико-екологічних проблем і навіть в оголошений **Рік охорони здоров'я** не спромігся організувати таку зустріч. На превеликий жаль, і сьогодні багато нефакхівців займають високі посади в екологічній, а особливо, в радіобіологічній сфері.

Тому необхідно наполягати і сьогодні на зустріч урядовців з нами, представниками Громадської ради, бо і академік Д. М. Гродзинський, який в свій час звернувся до Уряду України, і медики-демографи прогнозують в найближчі десятиліття зменшення населення України на десятки мільйонів. То саме нам потрібно зупинити цю трагедію. Це і буде одним з механізмів виходу з екологічної кризи.

Не треба ігнорувати і законодавчу ініціативу громадських організацій. Внесення пропозицій до законів України мають приймати як у відповідних Міністерствах, так і в Комітетах Верховної Ради, і після обговорення пропозиції, що заслуговують увагу, вносити до відповідних законів. Як приклад наведу Закон України "Про пестициди та агрохімікати", до якого було включено біля двадцяти пропозицій від Української екологічної асоціації «Зелений світ» (Голова – Ю.Самойленко) через Комітети Верховної Ради України з питань охорони здоров'я та аграрної політики. Десятки пропозицій щодо радіаційного захисту населення України надійшли від УЕА «Зелений світ» до Комітету Верховної Ради України з питань екологічної політики, природокористування та наслідків Чорнобильської катастрофи.

Для врятування нашого народу необхідно впровадити 100% профілактичний медичний огляд, про це було виголошено мною двічі з трибуни Верховної Ради України на Парламентських слуханнях до роковин Чорнобильської катастрофи. Але реагування одне – немає коштів. Невже ж «сильні» світу сього не розуміють, що профілактика захворювань набагато дешевше лікування? А це і є практичним внеском у розв'язання обговорюваної проблеми.

Громадськість має вимагати у Кабінету Міністрів розглянути нашу пропозицію і вже в цьому році почати профілактичне обстеження, в першу чергу дітей, починаючи з периферійних регіонів. Прогноз захворювань потребує постійного масового спостереження опромінених, особливо дітей, опромінених в утробі матері, в дитячому і підлітковому віці, і тих, хто і сьогодні мешкає на забрудненій радіонуклідами територіях, а таких у нас 12 областей. А у нас більше думають про розвиток атомної енергетики, бо електроенергію можна буде продавати, а хворі з вини держави діти прибутку не дають. До речі, саме українські екологи та лікарі мають висловити своє негативне ставлення щодо розвитку атомної енергетики і зокрема про недопущення будівництва нових атомних блоків. Де буде Україна захоронювати радіоактивні відходи? Ми цього не знаємо, не вміємо, і у нас немає відповідних фахівців. Чим і ким будемо платити? Життям молодих людей? Без погодження з громадськістю вже починають розробляти плани, а може вже і будівництво центрального сховища ядерних відходів.

Потрібно використовувати єдиний атомний реактор – Сонце. Сонячна енергетика набагато дешевше, якщо взяти до уваги небезпеку опромінення людини з наступним найкоштовнішим лікуванням та витрати на збереження ядерних відходів на тисячі років.

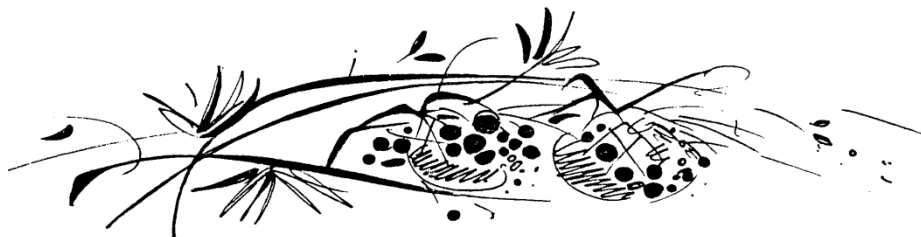
Пропоную учасникам Форуму звернутися до ООН скликати під її егідою «круглий стіл» з запрошенням представників країн, де використовується атомна енергетика, для обміну даними «ЗА» і «ПРОТИ» подальшого використання цієї форми енергії в єдиному нашому домі – планеті Земля. Свою думку мусять довести фахівці – лікарі, екологи, економісти, соціологи, енергетики, геологи. Не можна політикам володарювати в науці, перетворивши найгуманніші спеціальності в «політичну екологію та політичну медицину».

Цей пункт необхідно внести в резолюцію нашого Форуму з наступним зверненням до всіх урядів світу.

Таким чином, якщо до однієї мети – врятування життя в Україні ми будемо іти не поруч, а разом, тоді і влада прислухається до думок фахівців, яких дуже багато в громадських організаціях, не буде ховати голову в пісок і ігнорувати вимоги хворих людей. А наші кон-

ференції мають стати науково-практичними впровадженнями нових наукових і технічних розробок і мати підстави не просити, а вимагати

від Уряду України повного фінансування програм з екології та медицини для врятування здоров'я і життя нашого народу.

Лідія Черник

МИ НЕ СМІЄМО ЗАБУТИ 26 КВІТНЯ 1986 РОКУ!

В суботу, 26-го квітня 1986 року, біля 1:30 по півночі, на Чорнобильській атомній електростанції в Україні в реакторі № 4 відбулася серія атомних вибухів, які спричинили ядерну пожежу всередині реактора. Внаслідок цієї аварії був зруйнований IV блок Чорнобильської АЕС. 50 тон радіонуклідів (отруйних ядерних речовин) було викинуто із активної зони реактора, які відразу почали отруювати людей та природу, зокрема в Україні та Білорусії, включно із сотками миль довкруги Чорнобиля, де проживало понад 2.4 млн. осіб в 2218 населених пунктах. Населення про це не знало.

Щойно після 43-ох годин мовчанки Москва повідомила світ про цю катастрофу та забруднення радіонуклідами не тільки території України, а також й сусідніх країн.

Ця вістка потрясла цілий світ. Першою реакцією було, як можна допомогти? Радянська влада не тільки відмовилась від будь-якої допомоги, але й прийнято було закон у 1987, згідно з яким не дозволялося поширювати правдиві інформації про наслідки радіації на здоров'я дітей та дорослих. Це було державною таємницею. У наступному році заборонено було лікарям ставити діагнози, що хвороба у дітей та дорослих виникла внаслідок Чорнобильської радіації. Ось як написала д-р Татяна Гардашук – партія Зелених – в *Ukrainian Weekly* від 7-го квітня 1996 р. “Жертвами нуклеарної пошесті реактора № 4 в Чорнобилі стало біля 3.1 млн. людей. Ще сьогодні у забороненій зоні Чорнобиля живе біля 5500 родин, з яких 1100 родин із дітьми...”.

Вістка про Чорнобильську катастрофу потрясла Союзом Українок Америки, зокрема референтурою суспільної опіки. Подано заклик

до членства переводити збірки на Фонд наглої потреби – дітям та жертвам Чорнобиля, бо ми вірили, що прийде відповідний час і залізна завеса в Україну відкриється. Фінансова підтримка членства та українського громадянства в США була надзвичайно успішною, за що СУА був та є вдячний.

У 1990 році заходами д-ра Зенона та Надії Матківських (та їхньої новоствореної фундації – Children of Chernobyl Relief Fund) дозволено доставити українським літаком “Мрія” медикаменти та медичне приладдя до лікарень, де лікували поразених від опромінення жертви Чорнобиля, включно із ліквідаторами, на яких випав обов'язок у перших днях після вибуху вичистити та закрити ушкоджений реактор. Переважно це були військовослужбовці.

Будучи в делегації представників добродійних неприбуткових українських організацій США, мені пощастило здійснити подорож в Україну разом з ними в 1990 році, відвідати лікарню, де лікували дітей та дорослих. Ми оглянули околиці Чорнобиля, познайомилися із мешканцями села Опачичі (Чорнобильська мертва зона), котрі повернулися з Києва до рідного села доживати віку, незважаючи на заборону. Було видно, що ці люди потребували моральної та гуманітарної допомоги, яку з часом одержали від СУА. Тут була нагода згуртувати жінок у відділ Союзу Українок імені Лесі Українки (патронку вони самі вибрали) та передплатити їм журнал СУА “Наше життя”, на який вони нетерпеливо чекали кожного місяця. Було встановлено листовний контакт.

Перебуваючи у Львові, розглянено потреби Обласної Дитячої Спеціалізованої лікарні,

Всередині томографу (MRI) з лікарями Київської лікарні.

де лікують дітей з важкими недугами. За рекомендаціями та на прохання головного лікаря д-ра О. Миндюка, вирішено відновити медичне приладдя в лабораторії, якою завідував д-р Андрій Петрух.

Зроблено пляни відвідати санаторій “Джерело” у Трускавцях, яким опікувався Союз Українок України, де щорічно лікувалося 6,000 дітей, переважно з Чорнобильської зони. Ці зустрічі підтвердили наші переконання, що така медична допомога є найважливішою для обстеження та лікування дітей та дорослих.

На наступній Конвенції СУА в 1993 році одобрено рішення Екзекутиви закупити чотири аналізатори крові, які були доставлені до дитячої лікарні у Львові. СУА також зобов’язався утримувати цю апаратуру та закуповувати додаткові частини. Кошт аналізаторів: 126,000 амер. доларів. Додаткові частини коштували 3,500 дол.

Наступним був спільний проєкт із ФДДЧ (Фонд Допомоги Дітям Чорнобиля) – закуплено томограф магнітного резонансу (MRI) від фірми “Дженерал Електрик” ціною 350,000 дол., (вартість якого була понад один мільйон американських доларів) з таким розподілом: СУА – 200,000 дол., що було виплачено прямо до фірми GE, а ФДДЧ – 150,000 дол. Д-р Христя Сливоцька (фахівець діагностики магнітного резонансу) та д-р

Ігор Савчук були консультантами СУА у цьому великому проєкті.

У червні 1994 року доставлено томограф американським військовим літаком до Києва. Перед відлетом з Довер Ейр Форс Бейс у штаті Делавер відбулася прес-конференція, у якій брали участь представники від СУА: Ольга Тритяк, перша заступниця голови СУА і Люба Більовщук, референтка стипендій СУА, яка склала привіт і подяку від Союзу Українок Америки. Присутніми

також були членки 54-го Відділу СУА на чолі з головою Марією Пазуняк, Мирон Кравчук та пан Ковалик від фірми “Дженерал Електрик”.

Голова СУА Анна Кравчук та референтка СО Лідія Черник зустріли літак у Києві та разом із представниками Фонду Матківських брали участь у прес-конференції на летовищі Бориспіль. Томограф доставлено до Київського Науково-Практичного Об’єднання Швидкої Допомоги та Медицини Катастроф та передано ключі на руки доктора Григорія Рощина з угодою, що лікарня матиме призначений щорічний бюджет, а першочерговість в обстеженні матимуть діти та жертви Чорнобиля безкоштовно.

Виникла нагода відвідати “наших членок” у селі Опачичі біля Чорнобиля. У супроводі міліції села Іванкова д-р Христя Сливоцька, Анна Кравчук, Наталія Преображенська та я

1994 р. Друга зустріч жінок села Опачичі з Лідією Черник та Анною Кравчук.

одержали дозвіл на 15-ти хвилинний побут у селі Опачичі. Дуже зворушливо нас вітали жителі цього села, кланялися, дякуючи нам за поміч і пам'ять.

Перед від'їздом до США у супроводі тодішньої голови Союзу Українок України Атени Пашко ми доставили медичний дитячий апарат фіброгастроскоп фірми "Олімпус" до санаторію "Джерело" та передали на руки д-ра Сергія Саранчі у присутності цілого штабу. Ціна – 15,685 дол. виплачена фірмі "Олімпус". Упродовж чотирьох років спільними силами Союз Українок Америки пішов назустріч дітям та жертвам Чорнобильської аварії.

У 1995 році делегатки СУА: голова Анна Кравчук і 4-та заступниця голови Ірина Куровицька брали участь у IV Конференції ООН у Справах Жінок у Китаї, та були доповідачами круглого стола СФУЖО, де представили на світовій арені згубні наслідки нуклеарного заневищення на здоров'я жінок та дітей в Україні і світі. Великим досягненням був факт, що IV Конференція ООН прийняла документ СФУЖО під реєстраційним числом 54.

Сумна 10-та річниця найбільшої нуклеарної катастрофи у світі була 1996 року. На Конвенції СУА у Філядельфії відзначено цю трагедію святочною програмою.

1 травня 1996 року на запрошення Першої Леді Гилларі Клінтон відбулося відзначення цієї річниці в Білому Домі у присутності біля двісті осіб. Серед запрошених гостей були сенатори, конгресмени, дипломати та представники українських громадських і релігійних установ. Від Союзу Українок Америки були голова Анна Кравчук і референтка суспільної опіки Лідія Черник, від українських лікарів д-р Ігор Савчук.

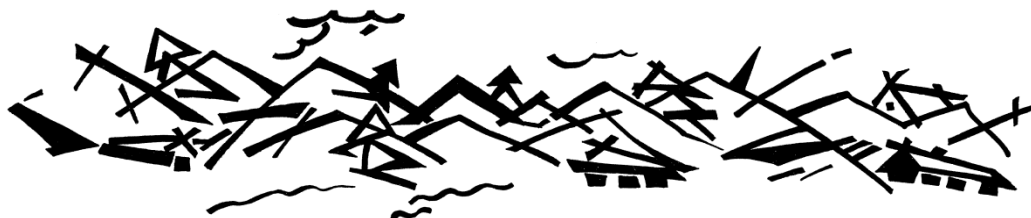
Привітавши усіх присутніх, пані Клінтон заявила, що "... цей день є днем журби і надії! І сьогодні ваша праця та допомога є доказом для жертв Чорнобиля, що світ не забуде ані їх, ані

1996 р. Лідія Черник з д-р О. Миндюком та д-р А. Петрухом у дитячій лікарні у Львові.

їхніх страждань, які вони перенесли." Перша Леді звернулася до Посла України у США, д-ра Юрія Щербака з такими словами: "Амбасадоре Щербак, ми перед Вами в особливому довгу. Ви були одним із перших лікарів-медиків, які відгукнулися на Чорнобильську трагедію. За роки, що проминули, мало таких, що зробили так багато, як Ви, щоби усвідомити людей всього світу про медичні та фізичні наслідки Чорнобильської аварії та їхні наслідки для людства." Д-р Щербак назвав Чорнобильську катастрофу "глобальною екологічною катастрофою нового типу, для якої є характерним наявність тисячі екологічних біженців, довготермінове забруднення землі, води і повітря, незворотні зміни природнього середовища. Україна, яка перебуває в умовах жорстокої економічної кризи, змушена віддати значну частину бюджету на подолання наслідків Чорнобиля... На жаль, хочемо чи не хочемо, 26-го квітня 1986 року почалася нова ера людства – ера Чорнобильська."

Лідія Черник є Почесною членкою СУА і колишньою референткою суспільної опіки СУА (1984–1999 рр.)

ПОДВИГ І ТРАГЕДІЯ КАТЕРИНИ ЗАРИЦЬКОЇ

(3 листопада 1914 – 29 серпня 1986)

Перенесім свою уяву у 1935 рік до Станіславівської (тепер Івано-Франківськ) тюрми. При тюрмі була капличка. Молодий красивий юнак співав у церковному хорі, а дівчина, також політв'язень, приходила на Богослуження. Знайомі вони були ще з Тернопільської гімназії, але саме у в'язниці спалахнуло між ними кохання. В обох був термін ув'язнення по п'ять років за націоналістичну діяльність. Розмовляти між собою політичним арештантам заборонялося, тому розмовляли лише їхні очі та безмовні уста. А посередником між їхніми серцями був отець Тарновецький, сповідник у в'язниці. Катруся Зарицька і Михайло Сорока (так звали молодих людей) передавали через нього одне одному записки.

Після звільнення з в'язниці 5 листопада 1939 року вони взяли шлюб в соборі св. Юра у Львові. Здавалося, настали щасливі дні для молодого подружжя. Михайло вступив до Львівського університету на математичний факультет у 1940 році і відвідував мистецькі курси.

Св. п. Надія Світлична згадувала, що Катруся і Михайло прожили лише 4 місяці разом, але пронесли свої високі й чисті почуття через 59 (!) років.

І так, 22 березня 1940 року чотири щасливі місяці їхнього подружнього життя закінчилися, і то назавжди. Нова советська влада довідалась з польських архівів про неблагонадійність Катерини і Михайла в часи польської окупації Галичини, і обох їх заарештували. Михайла відправили у 2-гу Львівську тюрму, а Катрусю – у сумнозвісні „Бригідки”.

Св. п. Люба Прокоп (колишня членка 64-го Відділу СУА), яка також в той час була засуджена на кару смерті в “Бригідках”, згадувала: “Якось одного ранку ми почули плач дитини. Спочатку всі подумали, що вчувається, бо немовля у в'язниці – це щось поза реальністю. Пізніше довідались, що то плакав син Катрусі, який народився тут же, в тюрмі. Але більшовики не змілоствивилися над молодою матір'ю навіть після народження дитини.”

Вісім місяців знаходився син Богдан з матір'ю в камері, аж доки його забрали до себе Катрусині батьки.

Про народження сина Михайло дізнався у Воркуті, попереду у нього було 34 роки концтаборів.

Святу любов Катруся і Михайло пронесли через все життя. І хоч були далеко одне від одного, але їхні серця завжди були поруч, бо їх Голгофа була одна на двох.

2011 рік є ювілейним для цього подружжя. 27 березня виповниться 100 років від Дня народження Михайла Сороки, а 16 червня – 40 років його відходу до Вічності. 29 серпня цього року виповнюється чверть століття відходу до Вічності Катрусі.

Отже, перед нами постать Катерини (Катрусі) Зарицької – вірної дочки України, визначної діячки національно-визвольного руху українців середини ХХ століття, чия драматична доля є типовою для багатьох її однодумців.

К. Зарицька народилася 3 листопада 1914 р. в м. Коломиї на Івано-Франківщині в сім'ї українських інтелігентів, що походили з давніх священничих родин. Навчалася в Тернопільській українській державній гімназії, а коли родина у 1925 р. переїхала до Львова – у приватній жіночій гімназії сестер-василіянок, яку утримувала українська громада міста за сприяння митрополита Андрія Шептицького. 1932 року вступила до Львівського політехнічного інституту (відділ земельної та водної інженерії). Надзвичайно старанній студентці пророчили кар'єру науковця, що, можливо перевершить батька – Мирона Зарицького, відомого вченого-математика, професора, декана фізико-математичного факультету Львівського університету.

Активна пластунка 2-го дівочого куреня ім. Марти Борецької, Катерина ще гімназисткою стала членом «Юнацтва» – підпільної молодіжної організації, підпорядкованої ОУН. На своїх сходах підпільники обговорювали нелегальну літературу, дискутували на політичні теми, вивчали історію України й військову

справу, вчилися працювати в умовах конспірації.

Маючи стратегічну мету – створення Української самостійної оборони держави – й усіляко її пропагуючи, ОУН жорстко протистояла польській окупаційній владі, закликаючи до боротьби з нею усіма можливими методами, в тому числі терористичними. Тож у членів організації виховували передусім такі риси, як воля, стійкість, самовідданість, дисциплінованість. Молодь гуртувалась у розвідувально-бойові «п'ятірки», підпорядковані Крайовій езекутиві ОУН, головним завданням яких було стежити за польськими посадовцями, причетними до злочинів проти українського населення. До однієї з дівочих «п'ятірок», очолюваної Марією Кос, входила й Катерина Зарицька.

Групу було викрито, її діяльність обговорювалась у ході судових процесів над членами ОУН у Варшаві та Львові 1935 – 1936 років. Саме завдяки їм гвістова громадськість дізналася про переслідування українців польською владою. Попри зусилля адвокатів вирок був суворий: Зарицьку засудили до п'яти років ув'язнення. Відбуваючи покарання у станіславівському застінку, Катерина зустріла товариша своїх дитячих років Михайло Сороку, який згодом став її чоловіком (З цього ми починали нашу сьогоднішню промову).

На початку Другої світової війни Зарицькій чудом вдалося вирватися на волю, і вона з усім запалом поринула в політичне життя. Спочатку працювала в легальному українському товаристві «Січ», а згодом відновила зв'язки з очільником Галицького крайового проводу «Юнацтва» (псевдонім «Моряк») і була призначена керівником курсів інструкторів-пропагандистів Жіночої мережі ОУН у Львові. Крім цього, виконувала розвідувальні та інші важливі доручення, зокрема з налагодження та координування роботи Жіночої мережі у місті.

Восени 1943 р. Катерина Зарицька отримала нове завдання: організувати підпільний Український Червоний Хрест (УЧХ) на території дислокації УПА. Потреба в цьому виникла відразу після утворення Повстанської армії, оскільки окремих санітарних пунктів, розкиданих по селах, вже було недостатньо. Першим кроком «Монети» (таким було підпільне псевдо Катерини) стало створення крайового проводу УЧХ з розгалуженою структурою, основою якої були районні ланки. Вона багато зробила для успішного функціонування підпільних лікарень,

курсів із підготовки медичного персоналу тощо. Зусилля Катерини високо оцінювало командування УПА. У 1945 р. її було нагороджено Срібним Хрестом Заслуги.

Повоєнний період став найважчим для українського підпілля. Зарицьку як випробуваного члена Організації було призначено керівником групи зв'язкових, які підпорядковувалися безпосередньо командувачеві УПА. Тож протягом двох з половиною років «Монета» була в числі найближчих помічників Романа Шухевича. Одне із завдань групи зв'язкових полягало у створенні безпечних умов для самого командувача. Зокрема, Катерина ретельно продумувала дислокацію й готувала для нього місця постою – так звані «хати». В них облаштовувалися її зв'язкові, які, маючи фальшиві документи переселенців з Польщі, разом зі своїми родинами слугували надійним прикриттям.

Важливим напрямом діяльності Зарицької цього періоду була й праця у Головному осередку пропаганди ОУН. Під псевдонімами «У. Кужіль» та «Процесор Кужіль» вона виступала авторкою гострих політичних статей та брошур, які розповсюджувалися серед населення. Ось лише декілька назв: “Про бойоти виборів до Верховної Ради УРСР”, “Про національне питання”, “Конституція УРСР – фікція”. Ці та інші праці зберігаються в Архіві СБУ в Івано-Франківській області й не відомі широкому загалові. Єдиним винятком є стаття «Науковість діалектичного матеріалізму», вміщена у 24 томі «Літопису УПА».

21 вересня на залізничній станції Ходорів Катерину Зарицьку було заарештовано. Під час затримання вона намагалася отруїтися.

25 років – найвищий на той час термін ув'язнення. Спочатку Челябінська область, з тим лихозвісний «Володимирський централ», який поглинув майже 15 довгих літ...

Від 1958 року дозволили раз на місяць надсилати листа та раз на рік одногодинне побачення, на яке до матері приїжджав вже дорослий син.

В 1961-му новий Кримінальний кодекс скасував 25-річне покарання, особливо щодо жінок. Проте для Зарицької та ще двох її товаришок по справі – Галини Дидик та Дарії Гусяк – спеціальним указом Президії Верховної Ради СРСР було зроблено виняток, і вони відбули свій термін сповна.

Через 22 роки тюремного життя, 3 квітня

1969 р., Катерину перевели до таборів суворого режиму в Мордовії (село Барашево).

Та доля готувала їй нові випробування. За кілька табірних зон від Барашева, поблизу с. Озерного, в той самий час перебував ще один в'язень – чоловік Катрусі – Михайло Сорока. Тепер вони хоча б листувалися – через сина та батьків – аж до смерті чоловіка 16 червня 1971 р. Але треба ж було так статися, що тіло Михайла привезли саме до барашевського моргу, поряд з жіночою політзоною № 17: їх розділяли якихось двадцять метрів! Катерина тричі просила-благала дозволу попрощатися з померлим. Відмовили...

Сила духу цієї жінки гідна подиву. На її прохання батьки присилають їй підручники, і вона займається самоосвітою. Пише надзвичайно теплі і оптимістичні листи, як от цей, синові на іменини: *“А знаєш, чого я Тобі бажаю? Якось раз я переглядала вірші Максима Рильського. Там батько питає маленького сина, ким він хоче бути, як виросте. Хлопчик довго думає, і врешті каже навпаді: «Людиною!» Ось цього власне звання я Тобі бажаю, Синочку!”*

Її син Богдан Сорока став відомим художником-графіком, батьком двох доньок. Соломія – знаменита у світі скрипалька, а молодша Устина – відома львівська дизайнерка. Пан Б. Сорока приїжджає до нас у США, організовує виставки своїх картин.

22 вересня 1972 р. Катерина Зарицька вийшла на волю із забороною проживати у Зах. Україні. Поселилася у м. Волочиск Хмельницької обл., де купила собі невеличку хату з

маленьким городчиком і квітами. Через півтора року розділила своє житло зі своєю подругою Дарією Гусяк, що повернулася з мордовського табору.

Тепер її життя заповнювало постійне піклування про політв'язнів, що ще сидять, пересилала їм ліки, харчові пакунки, книжки. Життєрадісність не полишала її все життя.

Вона любила подорожувати. Була у Києві, Каневі, відвідала у Мордовії могилу чоловіка, де, нарешті, попрощалася з ним.

29 серпня 1986 р. Катруся Зарицька знайшла вічний спокій у родинному гробівці на Львівському Личаківському цвинтарі.

А 28 вересня 1991 року з Мордовії перенесли в Україну прах Михайла Сороки. Й вони зустрілися у рідному Львові, тепер вже назавжди.

Ім'я Катерини Зарицької золотими літерами ввійшло в історію жіночого руху України. Її колишні соратники присвятили їй свої спогади. Статтю про Катерину Зарицьку вміщено у книзі пам'яті жертв комуністичного терору, виданій СФУЖО.

У Львові видано двотомне видання «Українська жінка у визвольній боротьбі 1940 – 1950 рр.», в якому вміщено близько 5 тис. біографій, але це, звісно, незначна частина тих героїнь, які жертвували своїм життям в ім'я вільної, незалежної України. Катерина Зарицька – одна з них.

Ім'я Катерини Зарицької та її життя, що було і подвигом, і трагедією, описане в новій книзі “Українки в історії”, що вийшла з друку у 2010 році.

Від редакції. Щиро запрошуємо пресових референток і авторів писати і надсилати нам свої дописи, звіти, спостереження із різних цікавих подій, імпрез, фестивалів влаштованих відділами СУА, дописи про успішних молодих жінок у вашій громаді, короткі дописи про зацікавлення жінок, веселі анекдоти з життя в діаспорі, поради з куховарства або городництва, про якісь цікаві подорожні пригоди, про заслужених людей, які залишили за собою в житті добрий слід. **Обов'язково подавати номер телефону автора.**

ПОДОРОЖ В МИНУЛЕ

Коли закінчилася Друга світова війна, багато нас, втікачів з поневоленої більшовиками України, опинилося в американській зоні окупації Німеччини. Наша родина перебувала в Баварії, де на наше щастя нами заопікувалися американські вояки, що ставилися до нас приязно і культурно. Пам'ятаю, як на Різдво військові, відвідавши наш табір Ді Пі, принесли нам помаранчі, шоколяди і заспівали коляду «Тиха ніч» німецькою та англійською мовами. До сьогоднішнього дня бренть ця коляда, яку я вперше тоді почула, в моїй пам'яті.

А взагалі, таборове життя, яке тривало 5 років, було різноманітним, – і добрим, і злим. Ностальгія, яка наводить епізоди з того часу у наших біографічних споминах, складається переважно з оптимістичних, приємно перебільшених досягнень, або жалем за втраченою нагодою. Доказом цього є велика кількість книжок мемуаристики та щорічних зустрічей на Союзівці колишніх учнів та абітурієнтів таборових гімназій, на яких вони пригадують своє дитинство, молодість, товариство, мрії, пляни і перше кохання. Треба визнати, що спомини забарвлені чудовою природою Альп, красою і чистотою німецьких поселень – хатинами, казково прибраними з великою дбайливістю і охайністю різнобарвними квітами.

І ось в 2010-у році я знайшла рекламу, в якій оголошувалося про театральну виставу на тему Страстей Ісуса Христа в місті Обераммергав, Німеччина. Ми знали про цей театр ще з 1947-го року, коли наші американські опікуни, влаштувавши для нас дитячі літні табори, возили нас, дітей, автобусами, щоб познайомити з околицями Баварії. Між казковими палатами Людвика, природою Альп та іншими дивами, показали нам амфітеатр, що стояв тоді пустою і розповіли про чорну чуму, яка вигубила в шістнадцятому столітті мільйони людей, але чудом обминула село Обераммергав. Мешканці цього села пообіцяли собі ставити драму Страс-

тей Ісуса через кожних десять років в подяку за Божу ласку. В 1947-у році мені було 11 років, була релігійно розчулена почутим і собі пообіцяла, що колись повернусь в це село, щоб особисто побачити цю драму Страстей. В липні 2010 р. я виконала свою обіцянку.

Драматична вистава у двох частинах тривала понад 5 годин, аудиторію якої заповнило 5 тисяч глядачів, а на сцені виступало 2 тисячі артистів, що всі були мешканцями села Обераммергав. В хорі співали 60 співаків, події в драмі супроводжувала музика у виконанні симфонічної оркестри. В драмі відображено соціальний склад мешканців стародавнього Єрусалиму, що відрізнялися різноманітністю та кольорами уборів: в синьому одязі – простолюдни, у чорному – римляни, у різнобарвних строях – фарисеї, садукеї і т. п. Під час вистави час від часу на задній стіні сцени виникали живі образи з різних епізодів Біблії.

Вистава, відіграна в стилі грецької драми, була обмежена останнім тижнем життя Ісуса Христа. Замість рецетативів статистів, які пояснюють дію на сцені, хор співав клясичні і модерні музичні композиції і твори, що робили потрясаючі враження на глядачів. Кульмінаційним пунктом вистави, що до глибин душі потрясло нас, було розп'яття Ісуса Христа: звук ударів молотка в цвяхи, крик Ісуса, піднесення хреста догори, картина трьох висячих на хрестах, удари грому і світло блискавок. Публіка сиділа, як зачарована, а здіймання Тіла Ісуса з хреста дослівно спаралізувало глядачів. Можна було чути звуки плачу і стогонів. В додатку надворі природа продовжувала бити громами і блискавками.

Ми знайомі з життєвим шляхом Ісуса Христа на землі, бо читаємо Біблію, ходимо до церкви, але побачити і почути акт розп'яття не можна зрівняти ні з чим.

Божена Ольшанівська

Від редакції. Просимо авторів присилати статті до 10 числа місяця.

Authors: Please note that deadline for all submissions is the 10th of each month.

Веснянки – гаївки

Пісенна скарбниця нашого народу невичерпена. Вона збагатила дорогоцінними перлинами нашу національну культуру. Найстарші за своїм походженням є обрядові пісні. У піснях – тематика від хліборобсько-побутової до історичної. Прийняття християнства багатило обрядову пісенність, схрещуючи елементи поганські з символами Христової віри. Пісні на Наддніпрянщині, Поділлі, Волині мають назву веснянок, а в Галичині – гаївки, або гаїлки.

Відомий етнограф Володимир Гнатюк пише, що не кожному веснянку можна зачислити до гаїлок, але кожна гаїлка є веснянкою, бо гаїлки співають у час Великодня, а веснянки – від ранньої весни до Зелених Свят.

Веснянки й гаївки, що зберегли у своєму тексті й хороводі старовинні елементи, виконували у давнині магічну функцію. Вони пробуджували природу до нового життя, прикликали весну, проганяли зиму. Мотив привітання весни й прохання з весни дарів має багато варіантів:

"Ой, весна красна, що ти нам принесла?
Ой, винесла тепло й добре літечко,
Малим дітям побіганячко,
Старим бабонькам поседіннячко,
Красним дівонькам на співаннячко,
А господарям на робітячко."

Звернення до дібров, квітів, дерев, гаїв мали на меті випрошування у природи дарів, тепла, врожаю у сільськогосподарських заняттях. У гаївках "Мак", "Огірочки", "Льон", "Просо" мотив хліборобської праці, а у веснянках таких, як "Воротар", "Качурик", "Король", "Царенко" мотивом є наспівування жениха, пророкування весілля, родинного щастя. Тема одруження зливається з любовною тематикою. Весняні зустрічі, вибір пари є прологом весіль. Ці веснянки повні любовних настроїв. Символами кохання, сватання, шлюбу є прохання парубків, щоб дівчина напоїла коня, сплела вінок тощо.

В образах пробудження природи "зеленого шуму", "розливу вод" відчуваємо мотив життя, стихійного руху весни:

"Розлилися води на чотири броди,
Гей, дівки, весна красна зілля зелененьке!
У першому броді соловей шебече,
У другому броді зозуленька кує;
У третьому броді коничок заїржав.
У четвертому броді дівчинонька плаче,
Дівчинонька плаче, за нелюба йдучи."

Окремий цикл пізніших веснянок – це веснянки з темою княжих та козацьких часів. Згадка про козацьку хоробрість – це веснянки пізнішого періоду, які постали в залежності від історичних умов життя.

Ще пізніше до весняного циклу пісень – гаїлок додалися нові тематичні мотиви про скасування панщини, як, наприклад, "Кривий танець", "Зельман". Постає Зельмана – історичного жида з Дрогобича стала центральною постаттю гаїлки "Іде, їде Зельман". Згодом історичне мотивування призабулося. Із Зельмана-орендаря постав мітичний ключник, що відмикав весні сонце.

Українське село весною оживає. На вулицях, на майданах, в час Великодня – на церковних площах дзвенить радісно веснянка – гаїлка.

У ній юність, життєва сила, багатство символіки й мотивів. У ній ніжність, краса, поезія і глибока духовна культура народу.

Веснянками зустрічає наш народ весну, а тому, що Христос символізується як сонце Правди, вони із дохристиянських святкувань увійшли у Великодню обрядовість і найторжественніше ними вітають радість Христового Воскресіння.

Опрацювала на підставі статті Ярослави Зорич із Канадійського жіночого журналу "Жіночий Світ" Ярослава Панчук, культосвітня референтка 74-го Відділу США в Чикаго.

Леся Храплива-Щур

Великодні дзвони

Дзвонять дзвони у Карпатах,
Що велике стало свято.

Дзвонять дзвони на Підляшші,
Що сповнились мрії наші.

Дзвонять дзвони на Волині,
Що Христос Воскрес в нас нині.

Дзвонять дзвони на Поділлі –
Загибать ворожій силі!

Дзвонять дзвони у Полтаві –
Ще воскреснуть нашої славі!

Дзвонять дзвони на Кубані:
Україна знов повстане!

Дзвонять дзвони аж до моря:
Вже не буде лиха-горя,

І задзвонять золотії
Дзвони волі у Софії!

Писанки – невід’ємна частина мого життя

Рука моя запалює сірник... Я дотикаю його головку до гніту свічки... Секунда... дві... і слабе полум’я міцніє і росте... в повітрі зависає гострий запах сірки..., а відтак солодкий запах воску. Цю дію – а для мене вона вже стала своєрідним ритуалом – я повторюю кожного дня майже всього мого життя. Це полум’я відкриває мені дорогу до старовинного світу – де люди відміряли час зі змінами пір року, де вони задовольнялись вірою в те, що невловиме, де природа керувала життям, де талісмани, амулети й писанки приносили щастя.

Не можу уявити собі життя без писанок. Вони стали невід’ємною частиною мого існування. Для мене той день щасливий, коли я почую нову легенду, пов’язану із писанковим взором; той день пам’ятний, коли я відшукаю стару обдерту книгу із описом старовинних писанок. Я радо відтворюю традиційний писанковий орнамент на курячих яечках так, як це робилося тисячоліттями. Але я також дозволяю собі експериментувати на гусячих і струсячих яйцях.

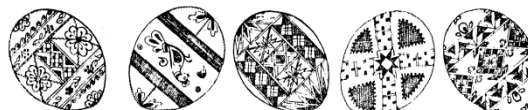
Хтось би міг сказати: життя писанкарки самотнє. Сидить одна зі свічкою, лише шкрябання писальця по білому яечку перебиває всеохоплюючу тишу, виливає душу в писанку і порожніє. Глибоко помилявся б той, хто так думає. Адже за кожен писанку, яку я дарую, продаю чи жертвую на благодійні цілі, мені

повертається радість стократно. Вона мені повертається в історіях, які люди розповідають про свою улюблену писанку; про переживання з дитинства, які здавалося були давно вже призабуті, а ось писанка все їм нагадала; про довголітні пошуки своїх українських предків. Ці історії стають моїми друзями, коли я сиджу за робочим столом із писальцем в руках.

Моя дорога – простелена писанками – схрещується з різними людьми: від найвищих посадових осіб у Вашингтоні та Києві до найпересічних людей на вулицях маленьких американських містечок. Але усі вони залишають по собі слід у моїй пам’яті, навівають мене натхненням і знаходять своє віддзеркалення у моїй черговій писанці.

Отож мені важко відповісти, коли мене питають, чому я пишу писанки. Може, найкраще так сказати: “пишу бо знаю, що саме заради писанки я можу включитись у той “безконечник”, який перетинає межі часу й місця і сполучає мене у сучаснім Нью Йорку із моїми праісторичними предками”.

Софійка Зелик, писанкарка.

Союз Українок Польщі

ДВА ДЕСЯТИЛІТТЯ ЖЕРТОВНОЇ ПРАЦІ

У вересні 2010 р. виповнилося 20 років від дня заснування Союзу Українок у Польщі. Ідея створення української жіночої організації виникла на I форумі українців у Білому Борі біля Кошаліна, який проходив наприкінці серпня 1990 р. Серед інших учасників цього форуму була присутня відома діячка міжнародного жіночого руху Оксана Бризгун-Соколик з Канади. Саме там вона зустрілася з Володимирою Балій із Польщі, яку знала вже раніше. В. Балій – енергійна ділова жінка, з патріотичної родини Гірних, дитина акції «Вісла», гостюючи в Канаді, ознайомилася з жіночими українськими організаціями. Після форуму Володимира обговорила це питання в колі знайомих українок. Розмова відбулася в редакції «Нашого слова» – присутні з ентузіазмом поставилися до пропозицій і призначили на 28 вересня 1990 р. Установчий з'їзд.

На свято запросили жінок з усіх регіонів Польщі, а також гостей з України, зокрема представниць жіночої громади РУХу Марію Драч і Катерину Криворучко. Установчий з'їзд Союзу Українок Польщі (СУП) відбувся в приміщенні Об'єднання українців у Варшаві по вул. Черняковській.

На з'їзді обрали Головну управу СУП: Володимиру Балій – голова, Катерину Сіроцьку – заступник голови, Ірину Боберську – скарбник, двох членів управи – Наталю Кравчук і Віру Фальковську. У склад ревізійної комісії ввійшли Анісія Гнап та Зоя Вербова. Новостворена організація вирішила звернутися з проханням про членство до Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО). «Хресною мамою» СУП стала Оксана Бризгун-Соколик – теперішня Почесна голова СФУЖО.

Після з'їзду настав час для праці не для себе, а для інших. На території Польщі виникли гуртки в Битові, Кошаліні, Слупську, Вроцлаві, Сяноці, Круклянках, Гіжицьку, Ілаві, Варшаві, Кракові, Перемишлі. З самого початку заснування організації одним із головних напрямків її діяльності стала підтримка українського шкільництва. Членкині СУП шукали і шукають різних способів допомоги учням, підтримки та популяризації шкіл. Спільно з ОУП у 2000 р. союзян-

ки створили стипендійний фонд, що діє дотепер.

Не одній дитині-інвалідові жіноча організація допомагала оплатити доїзди до місця навчання. Крім того, СУП неодноразово передавав у школи з українською мовою навчання цікаву літературу, отриману з України, а також від людей похилого віку, котрі дарують організації свої бібліотеки.

Фінансовою допомогою СУА (США) користуються учні та студенти з Польщі. Серед кільканадцяти стипендістів з Польщі були такі особи, як о. Богдан Прах, редактор Богдан Гук, докторантка Лідія Стефанівська, громадський та політичний діяч Мирон Сич.

Серед освітніх заходів Союзу Українок – організація конкурсу «Любимо українську мову» у Вроцлаві та пункту навчання української мови у Варшаві, що діяв до 2001 р. СУП долучився до організації української суботньої школи. До добрих звичаїв Головної управи належить допомога учням українських шкіл у проведенні екскурсій до Варшави.

Серед заходів СУП потрібно згадати допомогу, надану дітям з України, котрі потерпіли внаслідок аварії на Чорнобильській АЕС. За підтримки організацій – членів СФУЖО приблизно півтори тисячі дітей з Чорнобильської зони були оздоровлені у Польщі.

Не менш важливим для нас є плекання традицій та культури. Кожного року відбувається зустріч союзянок при куті. Слід згадати, що у Варшаві на таких зустрічах були відомі особи зі світу культури та політики, зокрема папський нунцій, депутати Сейму та сенатори Сенату ПР. Аналогічні заходи відбуваються в регіональних організаціях. Йдеться про те, щоб поляки бачили наші звичаї, обряди і при нагоді дізнавалися про наші проблеми.

Упродовж років СУП у Варшаві співпрацює з будинком культури «Арсус». Вже двічі фестиваль «Wspólnota w kulturze», що проводиться цим закладом, був присвячений українській культурі, музиці та літературі.

Під час Помаранчевої революції в Україні членкині СУП були активними учасницями усіх заходів, організованих в Польщі для підтримки «помаранчевих» ідей.

Велику увагу союзянки приділяють Церквам – Греко-Католицькій та Православній. Жінки активно задіяні там, де будувалися церкви (Гіжицько, Ілава, Крукляни, Ольштин, Кошалін).

У 2003 р. союзянок запросили на загальнопольську екуменічну конференцію в Миколайках. Тоді представниці Церков, які об'єднані в Польській екуменічній раді, вперше почули про Греко-Католицьку церкву в Польщі, про акцію «Вісла». На конференції Церкву представляли ЧСВВ с. Міріам, с. Анатолія, К. Сіроцька, А. Цалка, Є. Галь. Українок прийняли до Краєвого комітету за мир і поєднання в Польській екуменічній раді (PRE), у складі якого представники дев'яти християнських церков. З проблематикою Греко-Католицької церкви знайомилися представниці Європейського та Світового комітетів: відвідали церкви у Венгожеві, Гіжицьку, побували на будові церкви у Видмінах, відвідали багатодітні українські родини у зліквідованих пегеерах (колективних господарствах). Ми ж на рівних правах беремо участь у Загальнопольських екуменічних конференціях. У 2005 р. союзянки брали участь у Світовому дні молитви, плакат для якого створила художниця-українка Арета Федак.

Багатогранний напрямок діяльності СУП – добротинна діяльність. Союзянки постійно допомагають немічним та хворим, збирають пожертви для потребуючих в Польщі і в Україні. Для прикладу, за зібрані гроші купили меблі дуже бідній українській родині у Венгожеві, фінансово допомагали бідному і хворому хлопцеві з околиць Лігніці. Союз Українок Америки на прохання СУП виділив кошти на лікування двох дітей з України в Центрі онкології у Варшаві. Спільно з церквою у Варшаві проведено багато збірок для хворих і потерпілих у різних нещасних випадках українців з Польщі та України. Відомий факт загальнопольської допомоги покійній вже Світлані та її чотирьом дітям.

Треба згадати і про акції збирання одягу та речей першої необхідності потерпілих від повені українських родин у Ґурові-Ілавецькому, у Любуському воєводстві, на Закарпатті (одяг, ковдри, сухі продукти) та грошей на «Caritas» для потерпілих від землетрусу в Італії та на Гаїті. Союзянки з Битова шили піжами для хворих в одній з лікарень Львова. Союзянки з Варшави купували іграшки та шкільні приладдя до дитячих сиротинців і садочків в Україні. Гроші на це зароблено на щонедільних продажах

кави та солодкого у парафіяльній кав'ярні церкви оо. Василян у Варшаві. Передати цю допомогу союзянки не змогли б без сприяння Посольства України в Польщі.

Предмет особливої турботи союзянок – збереження історичної спадщини. Голова СУП доклала старань у суспільному комітеті для впорядкування могил українських вояків УНР на православному цвинтарі у Волі. Головна управа СУП на заклик українських жіночих організацій в Німеччині збрала у Польщі близько 1500 підписів під пропозицією створити пам'ятну кімнату у колишньому концтаборі Равенсбрюк, де загинули понад 8 тисяч українок.

У 2007 р. союзянки збирали підписи під протестом проти планів спорудження контроверзного пам'ятника жертвам різни на Волині, який «кресов'яки» хотіли поставити в центрі Варшави. Зібрали тоді приблизно 2500 підписів. Президент Варшави Ганна Гроткевич-Вальц прийняла протест.

Упродовж останніх двадцяти років СУП багато приділяє уваги іммігрантам з України, заробітчанами. Особливо важкими ситуаціями в співпраці з Консульством України займається Н. Кравчук. Катерина Сіроцька бере участь в різного роду конференціях, які стосуються іммігранток з України. СУП співпрацює з організацією «Lastrada», яка протидіє торгівлі жінками.

У 2006 р. при Посольстві України створено Консультаційну раду, членом якої є голова Союзу Українок Катерина Сіроцька.

Завдяки ініціативі СУП почав виходити жіночий додаток до тижневика «Наше слово» «Криниця». Багатолітній редактор «Криниці» Наталя Кравчук.

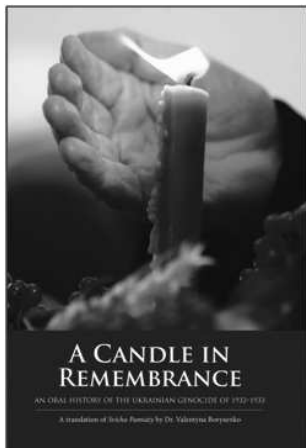
Союзіві Українок Польщі виповнилося 20 років, то ж час на певні підсумки. Хоч і не бракувало складних ситуацій, та всупереч всім труднощам і перешкодам союзянкам вдалося реалізувати багато добрих справ. Усі вони здійснювалися на громадських засадах, ціною жертвності українок та їхніх сімей. Всі бо розуміємо, що для збереження українства в Польщі серед розпорошеної громади необхідно проводити такі заходи, які дають реальні плоди. Насамперед потрібно навчати дітей рідної мови, прищеплювати їм любов до традицій. Молоді покоління – запорука нашого майбутнього.

Катерина Сіроцька – голова Союзу Українок Польщі і член Головної ради об'єднання українців у Польщі.

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ «НАШЕ ЖИТТЯ»

- 300 дол. у світлу пам'ять **бл. п. Ліди Кучкуди**: по 100 дол. Ірина Григорович, Ліда і муж Черненко, Рома і Стефан Максимовичі. Соня Кучкуда, матір св. п. Ліди Кучкуди.
- 275 дол. 92-ий Відділ СУА.
- 200 дол. Уляна Сос (через 56-ий Відділ СУА).
- 145 дол. у пам'ять **бл. п. Орисі Лаба** (Ровдич), яка упокоїлася 25 грудня 2010 р. через 83-ій Відділ СУА склали: 100 дол. Роман Баторфальва з родиною, 25 дол. Лідія Закревська з родиною, 20 дол. Володимир Уздейчук з родиною. Родині Покійної Орисі висловлюємо наше щире співчуття.
- 100 дол. в пам'ять моєї незабутньої приятельки **бл. п. Івanni (Донці) Горчинської**. Ярослава Слиз-Панчук з родиною.
- 100 дол. у світлу пам'ять **бл. п. Тані Паш**. Родині висловлюю сердечні співчуття. Дарія Курилко.
- 100 дол. у світлу пам'ять **бл. п. Дарії Сенік**. Родині висловлюю щирі співчуття. Дарія Курилко.
- 50 дол. у світлу пам'ять дорогої та незабутньої **бл. п. Василини Гординської**, довголітньої культосвітньої референтки 63-го Відділу СУА, яка упокоїлася 30 квітня 2010 р. Доні Марійці та зятєві Степанові засилаю щире співчуття. Ольга Процик, 26-ий Відділ СУА.
- 50 дол. в пам'ять **бл. п. Ярослави Попович**. Христя і Юрко Крижанівські.
- 50 дол. Ярослава Стасюк
- 25 дол. у світлу пам'ять **бл. п. Ольги Мироненко** – дорогої приятельки 38-го Відділу СУА в Денвері, яка відійшла у вічність в жовтні 2010 р. в Огайо, любої мами нашої дорогої членки Наді Мироненко.
- 25 дол. замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Віктора Виннича**. Нашим дорогим союзникам і колишнім головам відділу Наді та Гані по втраті чоловіка і батька висловлюємо щирі співчуття. Віктор був скромною, ввічливою людиною, працював інженером. А улюбленим його заняттям був город та вулики з бджілками, тут проводив вільний час, хіба що їхав в гори по гриби, або на полювання. Надя – одна з основниць нашого відділу, довголітня членка управи і голова відділу. Її доня Ганя теж колишня енергійна голова відділу. Ми вдячні Вам з Вашу працю. Управа і членки 38-го Відділу СУА в Денвері, Колорадо.
- 15 дол. Віра Білинська (через 54-ий Відділ СУА, Вільмінгтон, Делавер).
- 10 дол. Анна Столярська.

Щедрим жертводавцям складаємо щирю подяку!

СУА має на продаж "A Candle in Remembrance".

Ціна \$25.

Просимо контактуватись із бюро СУА.

"A Candle in Remembrance" can be purchased through the UNWLA office.

Price \$25 per copy.

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. LXVIII

APRIL 2011

Happy Easter

*May the blessed egg and paska be shared within your families
as we rejoice in the Resurrection of Jesus!*

SHARING THOUGHTS, VIEWS, & NEWS

The 24th Plenary Conference of the International Council of Women (ICW) was held in London from April 21 to May 2, 1986. With the rest of the world, the women attending the conference were shocked at the horrific news of the nuclear accident in Chornobyl. Responding to the catastrophic events in Ukraine, the ICW issued the very first international and official statement regarding the Chornobyl disaster. This timely statement, underscoring the importance for governments to conform to the International Atomic Energy Agency safety standards and expressing its solidarity with the Chornobyl victims, called for international cooperation to alleviate the immediate and long-term dangers of the accident. Although the official structure and bylaws of the ICW prevented the passing of a formal resolution regarding this disaster, the magnitude of what had occurred prompted a strong response, and the "Statement of Concern" was proposed and formally passed.

Much of the credit for this ICW statement can be attributed to the fact there were Ukrainian American women attending the conference. Among those attending were then UNWLA President Iwanna Rozankowsky; UNWLA VP Martha Bohachevsky-Chomiak, who was then serving on the Executive Board of the National Council of Women; Iryna Kurowyckyj, who was UNWLA Member at Large; and Dr. Maria Kwitkowsky, president of the World Federation of Ukrainian Women's Organizations (WFUWO). It should be noted, however, that there were voices raised in opposition to the statement because of its political implications.

Since that time, the nuclear disaster at Chornobyl has been recognized as the world's worst nuclear accident. The World Health Organization has estimated that over 9,000 people have died as a result of exposure to the radiation; Greenpeace has suggested that the accident could eventually be responsible for more than 250,000 cancer cases even though only a few hundred people live inside the exclusion zone—mostly pensioners who decided they would risk the contamination and illegally return to their old homes.

This year, we will be commemorating the 25th anniversary of the dreadful events of April 26, 1986. It will be a commemoration laced with ongoing concerns, for example, the fear that the faulty nuclear reactor (now encased in a concrete sarcophagus) could again collapse. In recent years, the structure has become extremely unstable and experts warn that a collapse would release deadly levels of radiation into the atmosphere. This continued danger has prompted European agencies to seek hundreds of millions of dollars to fund the construction of a vast steel building to encase the site and thus provide a more secure, stable, and safer solution. In Ukraine, Parliamentary hearings regarding Chornobyl were scheduled for March 16, 2011, in Kyiv. The news of this came as this issue was being prepared for publication and we do not have any details about the outcome. On April 26 and 27, the Ukrainian Mission to the United Nations, led by Ambassador Sergejev, will be sponsoring a conference on Chornobyl. The UNWLA has been invited to the event and will participate.

The 55th session of The Commission on the Status of Women (CSW) was held at the United Nations February 22 through March 4. This commission is dedicated exclusively to gender equality and the

advancement of women. This year, UN Women, a newly formed entity for Gender Equality and the Empowerment of Women, supported the intergovernmental body of CSW in its policy formulation. The UN Women Executive Board is made up of representatives from 41 countries around the world who serve on a rotating basis. We are proud to announce that Ukraine has been elected as one of the four representatives of Eastern Europe to serve on this Executive Board, and we congratulate Ambassador Yuriy Sergeev on this achievement.

On February 23, prior to a CSW session held by the WFUWO, Ambassador Sergeev invited several Ukrainian diaspora organization representatives to a gathering at the Ukrainian Mission to the UN to present and discuss Ukraine's role in UN Women as well as to discuss future plans for the Chornobyl conference mentioned above. The WFUWO workshop, entitled "Women and Girls in Science and Technology: Obstacles Overcome, Goals Achieved," explored the effects of patriarchal societies in defining gender roles. The workshop focused on how female and male role models influence the choices that women and girls make in pursuit of studies and employment in science and technology, and interesting and thought-provoking discussions, from various perspectives, ensued.

Representatives of Ukrainian organizations from the United States and Canada with the Ambassador to the United Nations, His Excellency Yuriy Sergeev (February 23, 2011).

On March 10, the General Federation of Women's Clubs held its annual celebration of Women in History month at its headquarters in Washington, D.C. Ulana Hlynska, UNWLA's Liaison for Branches at Large, represented the UNWLA. The event's guest speaker was Janice Ruth, Assistant Chief of the Manuscript Division of the Library of Congress. Ms. Ruth is an expert on American Women's History and has created the Women's History Gateway, digitizing works by and about women at the Library of Congress. For example, the Library has recently scanned for storage Clara Barton's writings about nursing wounded soldiers during the American Civil War. (Clara Barton was a pioneer American teacher, nurse, and humanitarian, and is best remembered for organizing the American Red Cross.) The UNWLA is exploring the possibility of digitizing our own archives and issues of *Our Life*.

In March, it was my great honor and pleasure to join the UNWLA Detroit Regional Council at its 75th anniversary celebration. The anniversary festivities began on March 6 with a celebratory Mass followed by a lovely luncheon. UNWLA Honorary Member Natalia Hewko served as Mistress of Ceremonies and gave

the afternoon an upbeat tone. President of the Detroit Regional Council, Lida Jachnycky, bestowed certificates of appreciation to deserving individuals, a presentation conducted elegantly and with great respect and gratitude for the recipients. I was given the honor of assisting her in the presentation of the “50 years of UNWLA service” pin to seven members of the Detroit Regional Council. The children of the UNWLA Detroit “svitlychka” warmed the hearts of all present; greetings were read by and from local politicians.

During my stay in Detroit, I observed several noteworthy points. The first is that UNWLA is highly respected and regarded in the Detroit community. The second is that a thread of continuity exists in this, the oldest UNWLA Regional Council. As everyone gathered for a group picture, I was able to find a moment, stand back and watch. The large group included members from the beginning years of the Regional Council, members of the second great wave of immigration, daughters of the latter, members of the latest immigration from Ukraine—all standing shoulder to shoulder in unity and camaraderie, proud of their predecessors’ and their own accomplishments. In my greeting to this gathering, I said that our organization “unites both generations and immigrations.” The Detroit Regional Council is certainly exemplary of this unity. Congratulations!

Marianna Zajac, President

XXIX UNWLA CONVENTION **May 27 – May 30, 2011**

MYROSLAVA GONGADZE

Keynote Speaker at Friday Evening Pre-Convention Program

Myroslava Gongadze is a journalist and television anchor for the Voice of America’s Ukrainian service in Washington, D.C. She has won numerous awards for her accomplishments as a journalist, among these an award for her reporting on the eve of the 2004 Orange Revolution and another for her work as a champion of democracy and independent media. Ms. Gongadze, who came to the United States as a political refugee in 2001, has gained an international reputation for her support of press freedom in countries of the former Soviet Union. She is the widow of Georgiy Gongadze, the investigative reporter who was allegedly murdered by government police in Ukraine in 2000.

Born Myroslava Petryshyn on June 19, 1972, in Berezhany, Ternopil Oblast, Ukraine. Ms. Gongadze earned a master’s degree in civic law from Lviv University in 1997. In the early 1990s she worked as a legal consultant for local government agencies. During this time, Ms. Gongadze also became involved in journalism and Ukrainian politics. She worked as a specialist in the information department of the journal *Post-Postup*, served as deputy director and director of the press center for the New Wave political alliance, as head of the media department for the International Media Center STB, and as head of public relations for the daily newspaper *Den* (Day).

She married Georgiy Gongadze in 1995, and their twin daughters were born in 1997. Along with her husband, she worked on media initiatives which opposed the undemocratic actions of the administration of President Leonid Kuchma.

After her husband’s death, Myroslava formed the Gongadze Foundation, an internationally recognized organization dedicated to protecting journalistic rights and freedoms. The foundation has worked with Reporters Without Borders in lobbying international organizations to open inquiries into the abduction and murder of Georgiy Gongadze. It has received support from the Parliamentary Assembly of the Organization for Security and Cooperation in Europe as well as the Parliamentary Assembly of the Council of Europe. The foundation has also worked with the Ukrainian Gold Cross to financially support the families of other murdered Ukrainian journalists.

In 2001, Ms. Gongadze was awarded a Reagan-Fascell Democracy Fellowship to study the role of the media in Ukraine’s transition to democracy; in 2010, she was ranked 52nd in a list of 100 “most influential women in Ukraine,” which was compiled by experts for the Ukrainian magazine *Focus*.

Article researched and contributed by Christine Melnyk, UNWLA Vice President for Public Relations

СВЯТО ГЕРОЇНЬ В НЬО ЙОРКУ

Окружна Управа СУА в Нью Йорку разом з Об'єднанням Жінок Оборони Чотирьох Свобід України (відділ ім. Уляни Целевич-Стецюк в Нью Йорку) кожного року запрошують всю українську громаду на Свято Героїнь для вшанування пам'яті відомих жіночих постатей в українській історії.

Тепер в Україні друкують біографії видатних жінок, а їх політична та культурна діяльність стали предметом наукових досліджень. На жаль, імена українських жінок-героїнь, які боролися за визнання прав жінки, більш відомі за межами України.

Союз Українок Америки шанує і зберігає пам'ять про жінок-героїнь. Багато відділів СУА носять їх імена і вважають їх своїми покровительками.

В цьому році Свято Героїнь присвячене світлій пам'яті Катерини Зарицької, яке почалося Службою Божою та Панахидою в церкві св. Юра. Присутні разом помолилися за всіх українських Героїнь, які присвятили своє життя боротьбі за права жінки та незалежність Батьківщини. Продовжилося святкування в Домі Державницького Фронту, залю якого зі смаком декорувала Текля Гнатишин.

З чудовою змістовною доповіддю про життя та діяльність Катерини Зарицької виступила письменниця редактор Любов Дмитришин-Часто. Присутні пригадували свої пережиття, страждання своїх рідних, батьків, членів родини, вигнаних більшовиками в Сибір.

Україномовний редактор журналу «Наше життя» Лідія Слиж ознайомила присутніх з новою книгою «Українки в історії» під редакцією професора Київського державного університету Валентини Борисенко. До книги увійшли імена визначних українок ХХ століття (в основному). Спонсором книги є наша союзниця Наталія Даниленко, заступниця голови СФУЖО на Америку. Щире спасибі Вам, пані Наталю, за прекрасний подарунок для всього українського жіноцтва.

Розважальну програму підготувала родина композитора Андрія Легкого. Пісні виконувала Христина Махно – донечка голови 127-го Відділу СУА Світлани Махно. Членки ОЖ ОЧСУ читали патріотичні вірші.

1. Лідія Слиж
2. Христина Махно
3. Галина Романишин

Голова Округної Управи СУА Галина Романишин в заключному слові подякувала всім учасникам за чудову організацію свята, а саме: родині Наталії Кочурак – голові Нью Йоркського відділу ОЖ ОЧСУ, Марії Василик за активне розповсюдження летючок про свято, що привело на святкування багато людей, Марії Мочула за смачну каву та солодкий стіл. Особливу подяку висловила Почесній голові Округної Управи

СУА в Нью Йорку Наді Савчук за участь у підготовці та проведенні цього свята.

Пам'ятаймо про наших Героїнь, цих чудових, розумних, безстрашних українських жінок, бо вони того варті. Передаймо пам'ять про них нашим дітям і онукам.

Галина Романишин,
голова Округної Управи СУА в Нью Йорку.
Світлини Степана Слущького.

ВІСТІ З 83-ГО ВІДДІЛУ СУА

Зліва: Мотрія Мілянч, Ліда Закревська, Наталія Дума, Анастасія Гіряк, Володимира Біланюк, д-р Володимир Зарицький, Надя Савчук, Стефанія Косович, Анна Сафіян, Олександра Юзенів, Оля Кузьмин, Клавдія Грицик.

На ширші сходи 83-го Відділу СУА був запрошений д-р Володимир Зарицький. Голова Відділу Наталка Дума відкрила сходи, на яких були присутні біля п'ятдесяти членок. Полагодивши біжучі справи Відділу, культосвітня референтка Володимира Біланюк представила нашого гостя. Д-р Володимир Зарицький здобув докторат у Колумбійському університеті і тепер є професором політичних наук в університеті Нью Йорка (NYU).

Темою доповіді була розповідь про сучасну політику України та її провладу, яка висвітлювала події в Україні від Помаранчевої революції до теперішніх часів. Цікаву і багату фактами доповідь д-ра Зарицького присутні вислухали з глибоким зацікавленням.

На закінчення голова Наталка Дума подякувала д-ру Зарицькому, який знайшов час, щоб прийняти наше запрошення. Сходи завершилися смачними солодощами і кавою при дружній розмові.

Володимира Біланюк,
культосвітня референтка.

Дружбою сплетений вінок – на віки нас єднає!

XXIX КОНВЕНЦІЯ СУА

27-30 травня 2011 року

A wreath woven in friendship – unites us forever!

XXIX UNWLA CONVENTION

May 27 – May 30, 2011

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ 56-го ВІДДІЛУ СУА, НОРТ ПОРТ, ФЛОРИДА

Загальні збори 56-го Відділу СУА ім. М. Рудницької у Норт Порті, Флорида відбулися 25 січня 2011 року. Присутніх було 52 членки. Головою президії була Роксоляна Яримович, а секретарем – Оля Гронь. До президії запросили Почесних голів відділу і Почесних членок СУА: Марію Наваринську, Іванку Мартинець, д-р Іванну Ратич, Марію Химинець (була відсутня), Орисю Свистун та Іванку Головату, а також представника від Екзекутиви СУА, 2-гу заступницю голови СУА, Анну Мацілінську. Голова відділу Оксана Лев відкрила збори молитвою, привітала присутніх. Хвилиною мовчання вшанували членок, які відійшли у вічність.

Збори пройшли традиційно, з дотриманням усіх норм. Союзнянки підсумували ще один рік своєї праці у детальних і змістовних звітах. Після обговорення звітів слово надали Анні Мацілінській. У своєму виступі п. Мацілінська відзначила, що наш відділ є одним із найбільших віддалених відділів у південних штатах, подякувала за активну і успішну працю, за збереження і продовження традицій, мови і культури наших предків. Гордістю нашого відділу є чотири Почесні членки СУА (згадані вище). Дві членки належать до Головної Управи СУА: Орися Зінич – діюча зв'язкова віддалених відділів і Роксоляна Яримович – референтка вільних членок. За 20 років існування наш відділ передав на різноманітні цілі СУА 160 тисяч доларів. Анна Мацілінська ще раз подякувала усім за співпрацю, розвиток і підтримку нашої організації та побажала сили, успіхів і наснаги у

праці на майбутнє.

Управа Відділу на 2011 рік: голова – Оксана Лев, 1-а заступниця голови – Христина Стецик, 2-а заступниця голови – Іванна Ратич, протоколярна секретарка – Рома Гуран, кореспонденційна секретарка – Лариса Шпон, скарбники – Орися Зінич і Ліда Белендюк. Референтки: організаційні – Христина Шелдон і Уляна Стадник, культосвітня – Марія Наваринська, зовнішніх зв'язів – Неля Лехман і Віра Боднарук, пресові – Ірина Жизномирська (укр.), Анна-Марія Сусла (англ.), суспільної опіки – Галя Ліснич, Галина Індіану, Ліда Козак і Оля Гронь, мистецько-музейні – Тая Сілецька і Слава Стефанишин, стипендійна – Ліда Бойко, архівар – Роксоляна Яримович, диригент хору – Любов Інграм, опікуни домівки – Люба Ярмач-Спіно і Соня Кучкуда. Контрольна комісія: Богданна Більовщук, Іванна Головата, Ольга Пастернак.

З радістю і приємністю вітаємо нових членок відділу: Арету Барановську, Іванну Плешкевич, Клементину Мінко, Уляну Рондюк, Олю Редьку -Стасюк, Ліду Михалович, Тамару Стасюк.

Побажаннями успіхів та багатоліттям закінчили збори. З нагоди Загальних зборів наш відділ складає 2,000 дол. на Пресовий фонд журналу “ Наше життя” і 2,000 дол. на Український Музей.

Ірина Брик-Жизномирська,
пресова референтка відділу.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ 33-ГО ВІДДІЛУ СУА ім. ЛЕСІ УКРАЇНКИ В ПАРМІ, ОКРУГА ОГАЙО

Сидять: Анна Кілярська, Оксана Шараневич, Лукія Гриців, Ольга Дем'янчук (голова відділу), Люся Медицька, Іванна Шкарупа (голова Окружної Управи Огайо). Стоять: Любомира Мичковська, Ніна Сікора, Анна Тарнавська, Марія Нич, Олена Хміляк, Стефанія Балагутрак, Ірина Дубас, Ольга Ільчишин, Ірина Кріса, Стефанія Швед.

Традиційно Загальні звітно-виборні збори 33-їй Відділ СУА ім. Лесі Українки в Пармі проводить щороку в другу неділю лютого. Цього року через непогоду вони відбулися 20-го лютого.

Молитвою за єдність українського народу і всіх демократичних партій (за словами Левка Лук'яненка в День Соборності України) і за здоров'я хворих союзнок збори відкрила голова відділу Оля Дем'янчук. Молитву прочитала Стефанія Балагутрак. Хвилиною мовчання вшанували тих, що відійшли у засвіти.

Присутніх 16 союзнок. Голова Контрольної комісії Ірина Дубас ствердила правильність зборів. Членки схвалили запропонований порядок денний.

Головою зборів обрано Оксану Шараневич, заступницею Лукію Гриців, протоколювала Людмила Мичковська. Протокол попередніх зборів зачитала О. Шараневич.

Звіти членів управи і референток були детальними, а звіт голови відділу Олі Дем'янчук відзначався, як завжди, лаконічністю і добрими словами подяки посестрам за їх жертвенну працю. Голова Контрольної комісії Ірина Дубас відзначила сумлінну та скурпульозну працю

скарбнички Відділу Лукії Медицької.

Голова Округи Іванна Шкарупа подякувала союзнякам найповажнішого Відділу за їх відданість організації, а одночасно й Україні.

Роботу відділу, управи та референтур визнано задовільною.

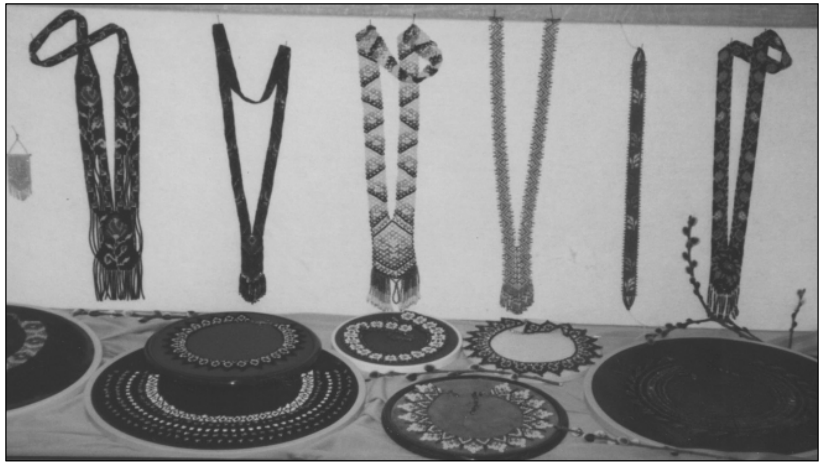
Голова номінаційної комісії Ірина Кріса запропонувала попередню листу кандидатур до нової управи. З незначними змінами членки проголосували за: Олю Дем'янчук – голова відділу, Оксану Шараневич – перша заступниця, Лукію Гриців – друга заступниця, Євгенію Бенко – протоколярна секретарка, Стефанію Балагутрак – кореспонденційна секретарка, Лукію Медицьку – скарбничка відділу.

Референтки: Олена Хміляк – організаційна і зовнішніх зв'язків, Люба Мичковська – культосвітня, Ірина Кріса – суспільної опіки, Стефанія Швед – член суспільної опіки, Ірина Стахур – стипендійна, Лукія Гриців – мистецько-музейна, Оксана Шараневич- пресова, Євгенія Бенко – архіварна, Анна Кілярська – господарча.

Контрольна комісія: Ірина Дубас – голова, Стефанія Балагутрак та Ніна Сікора – члени. Делегатки на ХХІХ Конвенцію СУА: Оля Дем'янчук, Оксана Шараневич, Ірина Кріса.

Вишивки Лукії Медицької.

Гердани Лукії Гриців.

Поступила пропозиція Анни Кілярської, щоб звернутися до Головної Управи з проською відзначити на Конвенції Грамотою вдячності багаторічну голову відділу Олю Дем'янчук за її титанічну працю над збереженням існування відділу і його активної посильної праці. Всі членки підтримали цю пропозицію одногосно.

Збори закрила новообрана голова словами подяки всім присутнім за висловлене довір'я та молитвою за здоров'я всіх союзнок.

Друга частина зборів була присвячена двом мисткиням Відділу Лукії Медицькій та Лукії Гриців з нагоди їх 85-ліття. Одна (Лукія Медицька) «всіяла в вушко голки ниточку і вишивала у вільний час потроху, й це веселкове диво – буйноквіття, мов оживало в золотих руках», її чудові творіння милують око парафіян церков св. Андрея і св. Йосафата у Пармі, а друга (Лукія Гриців), яка “наче віру в щастя виливала у магічних барв живий вінок” герданів. Відома Луця Гриців читачам журналу, як авторка «смачної» сторінки в журналі «Наше життя», як великий симпатик Українського Музею. Ще вона шанована і дуже улюблена Матуся двох синів. Я з її дозволу підглянула в

один з електронних листів її старшого сина Яреми і хочу подати з нього кілька речень: «...хотів би Вам сказати, що я Вас дуже сильно люблю і дякую за моє життя і виховання. Ви дбали про нас. Ви журилися про нас. Ви часом не знали, якими словами нам пояснити, що можна, а що не можна, що добре, а що краще, якою дорогою піти в цьому новому житті, чи як нам порадити при науці. Але слів не було потрібно. Вистачали ті слова, які Ви в молитвах вимовляли Господеві нашому і Богоматері, коли потрібно було поради і нам, як дітям, допоміжної руки. А тепер ми молимося за Вас. За розраду. За щоденні потіхи. За добрі дні і тихі ночі...» Коментарі тут зайві.

Обидві Лукії творили і творять, «щоб нові прийдешні покоління принесли це все у майбуття, сіючи Добра Святе Насіння, що становить сенс всього Буття».

Нехай повік святиться та рука,
Що творить казку кольорами!
Многая літа, дорогі посестри!

*Оксана Шараневич,
пресова референтка.*

Союз Українок Америки має вебсайт, на якому Ви можете подати оголошення про збори, повідомити про події Вашого Відділу чи Округи, ознайомити інших із своїми програмами.

Адреса вебсайту СУА: **www.unwla.org**

Прошу подавати інформацію українською і англійською мовами і висилати їх або на e-mail адресу: cuawebmaster@UNWLA.org, або: Zoriana Haftkowycz 761 W. Foothill Rd. Bridgewater, NJ 08807. Тел. 908-231-9158. Чим більше світ про нас знатиме, тим краще.

Олександра Волошин

І знову довелося нашому 33-му Відділу СУА ім. Лесі Українки в Пармі, Огайо, попрощати з відходом у вічність ще одну довголітню членку Олександрі Волошин. Довелося викреслити ще одне число телефону і ще одну адресу з нашого записника.

Народилася Леся (як називали її близькі знайомі) 30 березня 1916 року в містечку Озерна Зборівського повіту на Тернопільщині в родині Василя і Теклі Майданів. В Лесі було ще три сестри. В часі війни, коли батька забрали до війська, а хату спалило вороже московське військо, мати зі своїми доньками переїхала проживати до своєї сестри Анни. Тета і вуйко, не маючи власних дітей, заопікувалися Лесею, як рідною дочкою. Закінчивши семилітню школу, Леся спочатку навчалася у Тернопільській гімназії, а відтак навчалася три роки у рільничій школі у місті Олеську на Львівщині.

В червні 1936 року одружилася з Петром Волошином. При наближенні більшовицької армії в 1944 році Леся разом з чоловіком та

іншими членами родини подалися на Захід і зупинилися в Австрії у відомому таборі Штрасгофі. Згодом вдалося переїхати до Відня, де пробули п'ять років, а відтак виїхали до Аргентини, куди виїжджало багато втікачів із Західної Європи.

До міста Атланти, що у штаті Джорджія, США прибули після кількох років, а відтак у 1958 році переїхали до Клівленду. Тут Леся отримала працю у крамниці «May Company», а чоловік працював зубним техніком у лабораторії. В короткому часі Леся включилася до суспільно-громадської праці – стала членкою 33-го Відділу СУА в Пармі. Завжди була відданою і активною, довгі роки виконувала функції члена Контрольної комісії відділу, ніколи не пропускала сходин та різних імпрез – загальногромадських та тих, які організовував наш відділ, вкладаючи і свою частку праці. На жаль, у 1882 році втратила найближчу людину – чоловіка Петра. Після його смерті продовжувала працювати і брати активну участь у житті нашого відділу.

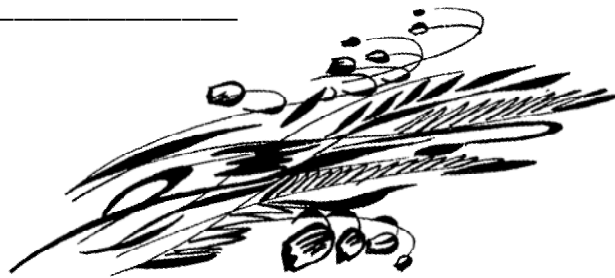
Однак, недуга змусила її залишитися вдома і відійти від діяльності у житті відділу. Тільки телефонічні розмови та відвідини приятельок-союзниць морально підтримували її. За останніх декілька років родина покійного чоловіка заопікувалася Лесею, і це полегшило її самотність. 5 грудня 2010 року з волі Всевишнього Леся відійшла у Божу вічність.

Спіть спокійно, дорога пані Лесею, а ми, що залишилися, згадуватимемо Вас теплими словами до кінця своїх свідомих днів.

*Любомира Мичковська,
пресовий референт 33-го Відділу СУА.*

Людмила Гнатюк

Не збагне ніяк людське створіння
Аксиому істини земної:
Як зникають крона і коріння,
Дерево стає деревиною.

CHICAGO SOYUZIANKY CELEBRATE UNITED NATIONS DAY

*Celebrating
United Nations
Day, members of
UNWLA Branch
36 participate in
parade of
international dress
at a reception
sponsored by
Chicago's Cook
Country Treasurer
Maria Pappas.*

From left: Marta Borodoyko, Melanie Glubisz, County Treasurer Maria Pappas, Olenka Pryma, Nadia Kukuruza, and Luba Nowak.

СУСПІЛЬНА ОПІКА СУА

ФОНД ДОПОМОГА БАБУСЯМ В УКРАЇНІ

Замість квітів на могилу **бл. п. Ірини Марії Кашубинської** складаємо пожертву в сумі 50 дол. на фонд “Допомога Бабусям в Україні”. Олена Карпинич і Марта Лесюк.

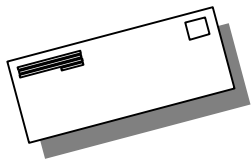
119-ий Відділ СУА пересилає чек на 40 дол. на “Бабусь в Україні” за 2010 рік.

ДОПОМОГА СИРОТАМ В УКРАЇНІ

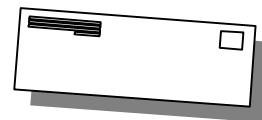
Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Олександри Волошин** Павло Кузьмин жертвує 50 дол. на сироти в Україні.

Поправка. В лютому (2011 р.) числі журналу «Наше життя» на с. 9 в інтерв'ю з п. Ярославою Гудзяк помилково було надруковано, що вона виховала трьох синів. В дійсності п. Ярослава є матір'ю двох синів. Молодший син Марко – лікар, живе в Детройті і виховує трьох прекрасних діточок, які є найкращими внуками для бабусі Славці. В цій же статті слід додати: “Після семи років навчання в Рідній Школі п'ять наступних років п. Ярослава навчалася в середній школі міста Золочева”. Перепрошуємо за допущені помилки.

Листи до редакції

Шановна Пані Редактор журналу «Наше життя»!

Прошу прийняти мою сердечну подяку за поміщення мого мистецтва “Гриби” на першій сторінці журналу «Наше життя» (листопад, 2010р.) Це велика честь для мене!

Хочу рівнож зложити гратуляції Любці Волинець і Лялі Зелік з гуртом дуже талановитих людей, що створили прекрасну виставку „Українські весільні традиції” в Українському Музеї.

Я з любов'ю згадую, коли почала вчити про короваї Лялю Зелік і Оксану П'ясецьку давно-давно тут, в Гантері – хіба десь в 1986 році ... Мені так дуже добре на серці – талановиті люди в чудовому новому Музеї створили щось дуже традиційне – українське весілля!

Здоровлю і цілую, на все гарне і щасливе –

Ярослава Стасюк

Хочу подякувати п. Надії Дейчаківській за її змістовний і дуже цікавий некролог, присвячений Неонілі Винярській, в лютому числі НЖ. Мене з Покійною в'язала довголітня і тепла приязнь, але навіть я із некрологу Надії Дейчаківської довідалася децю, чого раніше не знала.

Познайомилась я з Нелею Лоценко на початку нашого приїзду до Америки, десь, мабуть, 1950 року. Ми разом працювали робітницями на фабриці електричних ламп у Філадельфії, Progress Manufacturing Company. Після деякого часу керівництво перевело мене і Нелю з фабричного конвеєра до канцелярської праці в офісі. Тоді то і почалася наша приязнь. Неля була старшою від мене на шість років. Мені – свіжій випускниці української гімназії – imponувала інтелігентність і ширина знань Нелі, яка вже мала була змогу закуштувати університетської освіти в Ерлянгені перед виїздом до Америки. Ми день-у-день поверталися разом з праці додому, разом вивчали англійську мову, виправляючи собі взаємно помилки. Незабаром Неля вийшла заміж за Сергія Винярського і ми з моїм чоловіком Остапом були гостями на їхньому весіллі. Остап навіть виголосив був промову, підкреслюючи соборність нового подружжя харків'янки із галичанином. Наші молоді родини близько жили із собою, разом їздили в пам'ятну першу подорож над океан до Атлантик Ситі – а згодом разом почали рости наших синів. Зв'язок перервався, коли їхня родина виїхала до Огайо, де д-р Сергій Винярський відкрив згодом свою клініку для малих тварин. Пізніше, коли наші діти вирости, між нами дозріло активне листування, яке в останнє десятиліття замінилося частими телефонічними розмовами.

Одного разу поштою прийшла мені від Нелі посилка. Я знала про Нелю, як про талановиту малярку, але її спогади були для мене справжньою несподіванкою. В моєму щоденнику під датою 22 січня 1996 року є такий запис: “Прислала мені машинопис своїх спогадів Неля Винярська. Спогади з часу війни, їхня з мамою втеча з окупованого німцями Харкова, подорож пішки до дідуна на Житомирщину. Несподіванка: в Нелі неабиякий літературний талант. Стриманість почуттів. Лаконічні конкретні короткі речення. Дуже добра композиція розповіді. Маю надію, що це тільки початок, що вона напише і про свої досвіди остарбайтера в Німеччині...”

Ці спогади були два роки пізніше друковані в нашому журналі – і це, на мою думку, був один із найцікавіших і найбільш читабельних матеріалів, що будь-коли появилися в журналі “Наше життя”. Я намовляла Нелю, щоб ці спогади доповнити і видати книжкою, але цього, на жаль, не сталося.

Марта Гарнавська

Ukrainian National Women's League of America, Inc.
Стипендійна Акція Союзу Українок Америки

ВІСТІ ЗІ СТИПЕНДІЙНОГО БЮРА

Щире спасибі усім спонсорам поодиноких стипендіатів, добродіям та жертводавцям за довір'я та фінансову підтримку, що уможливила Стипендійній Акції СУА продовжувати свою діяльність в 2010 році, виплативши 410 стипендій в сумі 102,645 дол. Найбільше призначено в Україну – 353 стипендії (82,795 дол.); слідували виплати до Бразилії, Аргентини, Польщі, Швеції та Естонії.

Навчальний рік в Україні закінчиться в кінці червня. З огляду на те, що ми одержали 106 нових аплікацій, перед нами ще багато праці. Звертаємося до вас із проханням заохотити людей доброї волі взяти під опіку українську дитину чи студента/тку! Будемо дуже вдячні. За заявою спонсора та іншими інформаціями просимо звертатися до Стипендійного бюро СУА телефонічно на число 732-441-9530, залишивши повідомлення, або електронною поштою на mariapolanskyj@verizon.net.

– *Марія Полянська*, референтка стипендій СУА

До нас пишуть!

«З початком січня перебрала провід інтернату (Колегії Св. Ольги) Бернадета Крайчий, бувши стипендіатка СУА. Її спонсорував 4-ий Відділ СУА – п-ні Люба Більовицук. Вона (Бернадета) педагог і має природний дар для спілкування з дітьми.» – Філомена Процик, Головна Директорка Інституту Св. Ольги в Прудентополісі, Парана, Бразилія.

Радіємо успіхами нашої колишньої стипендіатки та бажаємо сили, витривалості та благословень Божих у не легкій виховній праці! У гуртожитку Колегії Св. Ольги навчаються дівчата українського походження 5 – 8 клас. Це вже 5-те покоління народжених у Бразилії. М.П.

ПОЖЕРТВИ ЗА ЛЮТИЙ 2011

Щира подяка Високоповажаному панові Богданові Похмурському за внесок – додаток до тривалого фонду його імені, який тепер вносить 20,000 дол.

3,452.28 addition to Bohdan Pochmurskyj Endowment Fund, which now stands at \$20,000.

1,000 дол. Христина Принада-Деміденко; **660 дол.** 30-ий Від. СУА (30); **550 дол.** 38-ий Від. СУА (38); **500 дол.** д-р Любомир і Марія Д Явні (86); **440 дол.** 56-ий Від. СУА (56); **430 дол.** Марта Мулик Бексер; **330 дол.** Peter & Stacey Polanskyj (98), д-р Александер Н Стрільбицький, Мирося Новаківська Волошин (54), 67-ий Від. СУА (67), 90-ий Від. СУА (90); **220 дол.** Orest Balytsky D.M.D, Alex and Irene Khowaylo (62), 78-ий Від. СУА (78); **200 дол.** Raymond and Henriette Oberleitner (98); **150 дол.** Elisabeth Iwaniw Jones; **110 дол.** 115-ий Від. СУА

(115); **100 дол.** Бернард і Анна Кравчуки (98), Богдан і Марія Полянські (98), 92-ий Від. СУА (92); **50 дол.** Lidia Pasamanick; **21 дол.** Рената Бігун (28); **10 дол.** Марія Літвінчук.

В ПАМ'ЯТЬ

У пам'ять мого незабутнього брата, **св. п. Івана Принада**, пересилаю 1,000 дол. на стипендію студентів чи студентці в Україні під опікою Стипендійної Акції СУА. Христина Принада. Гейтсбург, Меріленд.

У пам'ять дорогої членки 92-го Відділу СУА (в Нью Джерзі) **Анни Греклик** складаємо 100 дол. на Стипендійну Акцію СУА через 92-ий Відділ СУА. Іванна Мжиглоцька.

In lieu of flowers and in memory of **Irena Petrovska** of Ukraine, we are donating \$200 to the UNWLA Scholarship Program for the needy students in Ukraine, through UNWLA Branch 98. We extend our deepest sympathy to Ihor and Nina Petrovski and their daughter Olenka Petrovska Oberleitner with her family. Вічна пам'ять! Rita and Raymond Oberleitner, Eden Prairie, Minnesota.

Замість квітів на свіжу могилу **Ольги Ісаєвич** у Львові пересилаємо 100 дол. на потреби Стипендійної Акції СУА через 98-ий Відділ СУА. Дочкам Тетяні Чорновус та Лесі Мейсон з родинами складаємо найщиріші співчуття. Марія і Богдан Полянські, Матаван, Н. Дж.

Замість квітів на могилу **бл. п. Ірени Петрівської** складаємо 100 дол. до Стипендійної Акції СУА через 98-ий Відділ СУА. Синові Ігореві з дружиною Ніною, внучці Оленці з мужем Павлом Оберлайтнер та правнучці Емелії пересилаємо щирі співчуття. Анна, Бернард та Мирон Кравчуки. Голмдел, Н. Дж.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Марія Полянська, референтка стипендій СУА,
Орися Яцусь, скарбник Комісії стипендій СУА.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЬО ЙОРКУ THE UKRAINIAN MUSEUM

ПОЖЕРТВИ ЗА ЛИСТОПАД 2010

ТРИВАЛИЙ ФОНД

На тривалий Фонд ім. **Володимира Шиприкевича** складаю 5,000 дол. Олена Шиприкевич.

На тривалий фонд ім. **Василя і Стефанії Бабій** складаємо 10,000 дол. Лідія і Орест Білоус.

На тривалий фонд ім. **Лідії і Ореста Білоус** складаємо 10,000 дол. Лідія і Орест Білоус.

На тривалий фонд ім. **Віри Менцінської** складає 2,000 дол. Віра Менцінська.

На меморіальний фонд ім. **Марти Качмарської** у пам'ять бл. п. Марти Качмарської складаємо 1,000 дол. Marie and Heinrich Schnoes.

На меморіальний фонд **Марії Савицької** у пам'ять нашої мами бл. п. Марії Савицької складають по 5,000 д-р Роман і Анна Алиськевичі, Марія Менендес і Юрій Савицький.

На тривалий фонд ім. **Володимира і Олени Шиприкевич** в пам'ять Олени Шиприкевич зложили: 500 дол. Петро і Ільона Шиприкевич; по 100 дол. Маріянна і Вікторія Вакуловська, John Bruce Schmitt, Калина і Ярослав Козак, Софія Слюзар, Людмила і Олег Васинчук; по 50 дол. Марія Леськів, Оксана Мандибур, Наталія Даниленко, Оксана Лобачевська, Віра Кліш, Орися Новосівська, Тарас і Ірена Новосівські, Марта Левицька; по 40 дол. Ірина Щерба; по 25 дол. Лариса Заїка, Дарія Федак, Ірина Бучковська, Тетяна Данилів.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА РОЗБУДОВУ МУЗЕЮ

Замість квітів в пам'ять покійних членок 99-го Відділу СУА складаємо 115 дол. на Український Музей:

В пам'ять **бл. п. Гасі Вансович** складаємо 25 дол.

В пам'ять **бл. п. Марії Філь** складаємо 25 дол.

В пам'ять **бл. п. Александри Боднар** /вільна членка/ складаємо 25 дол.

В пам'ять бл. п. **Лесі Боднар**, мами наших членок Даєни Барон і Ірини Мирон, складаємо 40 дол.

Родинам складаємо глибокі співчуття. 99-ий Відділ СУА.

У пам'ять **бл. п. Марії Савицької** складаю 500 дол. на потреби Українського Музею. Орест Качмарський.

У пам'ять **бл. п. Марії Савицької** складаємо 100 дол. на потреби Українського Музею. Орест і Ліда Білоус.

У пам'ять **бл. п. Марії Савицької** складаємо 100 дол. на Український Музей. Юрій і Александра Раковські.

У пам'ять **бл. п. Марії Савицької** складаю 100 дол. на Український Музей. Марія Тершаковець.

У пам'ять **бл. п. Марії Савицької** складаю 100 дол. на Український Музей. Катруся Ленард.

У пам'ять **бл. п. Мирослава Зеліка** складаю 100

дол. на Український Музей. Марія Мороз.
 В пам'ять **бл. п. д-ра Любомира Курилка** складаю 100 дол. на Український Музей. Марта Логуш.
 В пам'ять **бл. п. д-ра Любомира Курилка** складаю 100 дол. на Український Музей. Вічна Йому пам'ять. Оксана Струк.
 В пам'ять **бл. п. Катрі Гадзевич** складаємо датки на Український Музей в Нью Йорку по 100 дол. Юрій Тарасюк, Христина Клюфас, Орест Федаш; 50 дол. Марія і Антоній Васюк.
 В пам'ять **бл. п. Катрі Гадзевич** складаємо даток в сумі 35 дол. на Український Музей в Нью Йорку. Олег і Олена Колодій.
 В пам'ять **бл. п. Катрі Гадзевич** складаємо даток в сумі 50 дол. на Український Музей в Нью Йорку. КЛК Український Американський Спортовий Клюб.
 В пам'ять мої мами **бл. п. Ніни Панчак** складаю 500 дол. на потреби Українського Музею. Віра Панчак.
 В пам'ять **бл. п. Катерини Заліщук** складають по 100 дол. Богдан і Ганя Конецькі, Александер і Оля Конецькі, Юрій і Шарльота Вовчук; 75 дол. Реймонд і Ярослава Комічак; по 50 дол. Марія Заліщук і Борис Вовчук, Адріана і Алан Інґліш; по 25 дол. Галина Козуб, Любомир і Тетяна Чубко, Салі Даглас, Рідна Школа в Пітсбургу; 20 дол. Петро і Люба Глутковські; 15 дол. Ігор і Інна Гогоша, по 10 дол. Наталія Щерба, Тетяна Рад, Богданна Михайлишин, Ольга Кармазин, Анна Матіаш.

З НАГОДИ

З нагоди **85-ліття СУА** складаємо 1,000 дол. на Український Музей. 83-ій Відділ СУА.
 In honor of UNWLA **Branch 115's recent Tenth Anniversary** we are donating \$100 to benefit the Ukrainian Museum in New York. UNWLA Detroit Branch 115.

ДАТКИ

10,000 дол. Федеральна Кредитова Кооператива «Самопоміч» в Н. Й.; **\$5,000** The Heritage Foundation at 1st Security Saving Bank; **3,000 дол.** проф. Ярослав і Алла Лешко; **2,000 дол.** Орест і Лідія

Глют, Віра Менцінська; **1,184 дол.** Любодар і Зеня Олесницькі, Нестор і Іванка Олесницькі; **по 1,000 дол.** Юрій і Марія Соробей Штогрин, Роман і Оксана Прус, Володимир Остап'як, Іван і Ярослава Лучечко, Роман Остап'як, д-р Володимир і Анна Рак, Адріан Кузич, Марійка і Мирон Мартюк, Мирон і Христина Мельник, Андрій і Таїса Нагірна-Рак, д-р Марія Мотиль, Управа СУА; **600 дол.** Charles Sewart Mott Foundation (matching Nick Deuchakivsky); **по 500 дол.** Ада Кулик, Тиміш і Анна Гнатейко, Марійка і Мирон Мартюк, Госе і Іка Касанова, 89-ий Відділ СУА, Олег і Рената Трит'як, The Boeing Corp. (matching John Pluto); **285 дол.** Володимира Кавка; **по 250 дол.** Олег і Роксоляна Мітрінга, проф. Роман і проф. Зірка Воронка; **по 200 дол.** д-р Ярослав і Надія Заліпські, Стефан Шарга, Марта Шиприкевич, Мирослава Вишивана, Володимир і Марта Турянські, Ukrainian American Association of Nebraska; **по 150 дол.** Валентина Чудовська, д-р Ніл і д-р Люба Леві, д-р Алекс і Зоряна Лятишевські, Діонізія Брочинська; **105 дол.** Стефанія Семущак, Марія Фізер; **по 100 дол.** 92-ий відділ СУА, Тат'яна Демчук, Дарія Бекерська, Мирослава Стойко, Лідія Хома, д-р Роналд і Надія Літепло, Стефанія Семущак; **по 85 дол.** Carol Leipsic Briseno, Стефан Куньо; **75 дол.** Joseph and Cynthia Zuraw; **по 50 дол.** Христина Чехович, Ліда Закревська, Ірина Новосівська, Christine and Paul Smith, Ляріса Мартинюк, 29-ий Відділ СУА, Оксана Венгерчук, Юрій Тарасюк, Мирон Бурик, д-р Іван і Наталія Головінські, Лариса Мартинюк; **40 дол.** Андрій Базилевський; **по 35 дол.** Олег і Олена Колодій, Ірена Стецьків-Бехтольд, Любомира Сілецька, Helen Smindak; **по 25 дол.** Олександр і Валентина Полец, Carmax Foundation (matching Georgina Muc), Carol A. Wotovich, Валентина Преско, Зоряна Клюфас, Nicholas Rogowsky, Марія Фізер, Софія Лонишин, Надя Татчин і П. Скагліоне; **15 дол.** Люба Іванчук; **по 10 дол.** Анонім., Ірена Д'Алесійо, Дарія Мудра.

Щиро дякуємо за підтримку!

Управа і адміністрація УМ

ВІСТІ З УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ В НЬЮ ЙОРКУ

Січень-березень 2011 р.

ВИСТАВКИ

23 січня відбулося святочне відкриття виставки картин мистця-дисидента **ОПАНАСА ЗАЛИВАХИ – ДОРОГА ДО ІСТИНИ**. На виставці виставлено 32 праці мистця, які він створив від 1960-их до 2000-их років. Доповідь та спомини про О. Заливаху розповіла Раїса Мороз, дисидентка та близька приятелька художника. Софійка Зелік відчитала спомин та кілька віршів шістдесятників, а д-р Лариса Залеська Онишкевич насвітлила суспільний і політичний стан в Україні в 60-их роках, представляючи книжку листів Івана Світличного *Голос Доби*. Крім картин Заливахи, на виставці експонувалися книжки та документальні матеріали про шістдесятників. Виставка була організована у співпраці з пластовими куренями *Перші Стежі і Верховинки* і тривала до 3-го квітня.

КІНОФЕСТ НЬЮ ЙОРК 2011

Це другий з черги фестиваль документальних українських та інших пост-радянських фільмів сучасної Східної Європи. Кінофест, на якому було висвітлено понад 25 довгих і короткометражних фільмів, відбувся в днях 16-20 березня. Майже всі фільми були продюсовані поміж 2005 і 2010 роками, хоч один з найбільш цікавих *Людина з кіноапаратом* – фільм з 1929 року Дзиги Вертова, одного із засновників документального кіно. Поміж українськими фільмами були: *Не один дома* Олени Фетісової, *Мольфар Ничай* Слави Феофіляктової, *Діагноза* та *Інцидент* Мирослава Слабошпицького та ряд короткометражних фільмів на різні теми – *Відповідь на молитву*, *Не страшно*, *Довга прогулянка назавжди*, *Вірую* та інші. Дбайливий і добре продуманий вибір фільмів робить цей

унікальний фестиваль пост-радянських фільмів престижним і популярним. Цьогорічний кінофест був організований у співпраці з Millenium Gallery.

ІНШІ ПОДІЇ ТА ІМПРЕЗИ

У зв'язку з головною виставкою в Музею – *Запрошення на Весілля* – відбулося ряд тематичних імпрез. 29-го січня горішня зала Музею не могла помістити всіх присутніх на вечорі **Надії Тарнавської** та її співвиконавців у відтворенні весільними піснями та хореографією традиційного українського весілля. Н. Тарнавська навчила групу жінок (багато з них неукраїнок) біля 15 весільних пісень, які вони виконали бездоганно т. зв. “білими”голосами. Участь у вечорі брав теж інструментальний ансамбль в складі: Адрій Мілявський, Брендон Венц та Брано Брінарські. Імпреза відбулася у співпраці з *The Center for Traditional Music and Dance* і *New York Bandura Ensemble*.

Продовжуються майстерні українського народного мистецтва та родинні майстерні-програми. Так, наприклад, у зв'язку з виставкою *Запрошення на весілля* на родинній програмі 16-го січня дівчата мала нагоду декорувати весільні рушники та ліпити з тіста пташки на коровай. 20-го березня на програмі *Інструменти* діти слухали і випробовували народні українські інструменти і самі ліпили з глини свистаки.

Є також дуже корисна програма *Уродини*. Замість святкувати уродини дітей в МакДоналд чи Піцца Гат, батьки можуть таке святкування перевести в Українському Музею з цікавою, достосованою до віку дітей, програмою.

Додаткові інформації про усі програми та виставки в Музею можна довідатися на вебсторінці www.ukrainianmuseum.org.

The woods were abuzz. The woodpecker was tapping out the news. "Oksana will start writing pysanky tomorrow!" "All is ready, the dyes, the pots!" whispered the rabbit to the hamster. "Her kistka is as thin as a needle!" the bear knowingly told the wolf. Even the fox couldn't help herself and passed on the news to the marten, "She even bought the beeswax at the store, yesterday!"

And so the news spread through the glen on the outskirts of Oksana's town, and even two long-tailed, evil, little imps, heard it. These imps amused themselves by causing all manner of trouble and upset in the townpeople's lives. They immediately decided to see what they could do to upset Oksana's pysanka writing plans.

So, that very night under the cover of darkness, when all good folk are asleep, they headed out to Oksana's house, armed with hammers. Why hammers, you ask? Why to shatter all the eggs! You do remember that a pysanka is made from a real egg shell, don't you? Anyway, when they got there they found all the doors and windows shut tight. Then the older, horned imp noticed a small hole in the house wall — "Aha!" he cried out, "this must be the way the mouse gets in and out of the house . . . so will we!"

As they tried to squeeze through the hole they woke the house mouse. Now, you should know that this mouse, had a soft spot for Oksana. Oksana always left a few crumbs for the mouse to find, so when she, (the mouse, I mean) realized what

Oksana's Pysanky

was afoot, she quickly ran after the younger imp . . . *and BIT OFF HIS TAIL!!*

But this did not stop the imps. They were determined to reach the eggs sitting on that shelf and shatter them to smithereens.

Now, I did mention that it was pitch black in the house, didn't I? And unlike the mouse, who had perfect vision in the dark, long tailed imps don't see that very well in the dark . . .

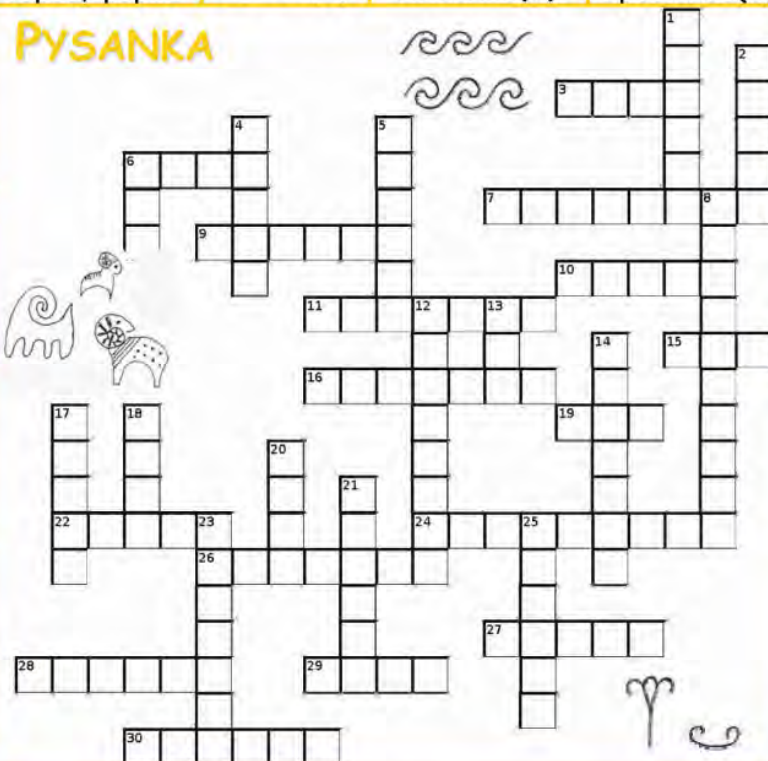

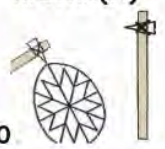

The imps climbed up onto the shelf, lifted their hammers *and . . . BAM! SLAM!* The older imp's hammer landed on the younger imp's head and the younger imp's hammer smashed into the older imp's head and they practically knocked each other out! Then they fell off the shelf straight into the dye-filled pots below.

Dripping with red and green paint, they tried to find their way out of the house. Their heads were throbbing; they were so confused, they didn't know which way to run. They ran to the left, and saw the mouse standing there ready to bite off another tail. Then they ran to the right and the icon of the Blessed Mother was in their path. And so they shuffled from one end of the house to the other until the sun began to rise and poof — both evil imps disappeared like smoke.

And so, Oksana wrote her pysanky and carried them to church on Easter Sunday to be blessed. She greeting everyone she met along the way, saying: "Christ is Risen, glorify Him!"

Story based on a fairytale written in Ukrainian by L. Chraplyva.

Crossword: look at the word bank surrounding the crossword, you may find some answers there.

 5 flower(s) квітка(и)	 dye(s) 6 барва, фарба	 21 candle(s) свічка(и)	 26 pysanka(y) писанка(и)	 24 krashanka(y) крашанка(и)	 22 tree(s) дерево(а)
spider(s) павук(и) 23	PYSANKA 				 star(s) 3 зірка(и)
 2 wheat пшениця					nets(s) сітка(и) 29
bird(s) пташка(и) 27					 13 sun(s) сонце(я)
kistka(s) кістка(и) 30					 6 stag(s), deer олень(и)

Across

- 3 symbolizes success
- 6 symbolizes prosperity
- 7 the first dye used
- 9 color of wisdom
- 10 color of eternity
- 11 the last dye used
- 15 pysanky are made on eggs that are ___ (not cooked)
- 16 where pysanky come from
- 19 color of joy
- 22 symbolize youth
- 24 hard boiled eggs dipped in only one color
- 26 multicolored Ukrainian eggs decorated with symbols
- 27 symbol of spring
- 28 color of strength
- 29 symbolize knowledge
- 30 writing tool used to make pysanky

Down

- 1 color of trust
- 2 symbolizes a good harvest
- 4 color of spring
- 5 symbolizes beauty
- 6 this is used to color the egg
- 8 eggs decorated by scratching the dye
- 12 eggs decorated with dots
- 13 symbolizes life
- 14 this is melted and used like ink to write on the egg
- 17 color of birth
- 18 color of good health
- 20 what pysanky are made on
- 21 this is used to melt the beeswax
- 23 symbolize good luck
- 25 pysanky were made to welcome this

Crossword puzzle created by C. Prokopovych, curator, Ukrainian Heritage Studies Center at Manor College, Jenkintown, PA for the UHSC & UNWLA (Br. 88, Phila Region) 2010 Pysanka Exhibit.

Page Design/Layout: C. R. Shwed, UNWLA Education Chair. Pysanka themed crossword puzzle, as well as, word search (in Ukrainian & English) available upon request. Please send request by email to: shwedenia@gmail.com

Комунізм і безплатне пиво

БУВАЛЬЩИНА

Подія ця відбулася ще в совєцькі часи в одному містечку. В ті часи пиво у великих бочках вивозили на якийсь майданчик і там продавали, розливаючи у півлітрові скляні банки, за відсутності пивних кухлів, званих в народі «бокалами». Одного ранку, як тільки прикотив трактор бочку, до продавця пива підійшов старенький професор-пенсіонер і, поторгувавшись, купив всю бочку оптом. Всівся на стільчику і оголосив, що сьогодні пиво всім спраглим і неспраглим дається безплатно. В скорому часі біля бочки зібрався великий натовп. Закривалися крамниці, установи, зупинялися автобуси, – народ запасався слоїками і пхався до бочки з пивом, навіть з найближчого дитячого садку прибігли няні і виховательки, що досі пива не вживали. Почалася сварка, штовханина, що переросла у масову бійку. Прибула міліція на чолі з начальником і ледве навела порядок, заштовхнувши до «чорного ворона» найбільш активних забияк, а медичні машини «швидкої допомоги» підібрали побитих.

Після «наведення порядку» начальник міліції, націдивши собі безплатного пива, запитав пенсіонера, навіщо він це зробив. Професор відповів:

Наша партія урочисто пообіцяла, що наше покоління житиме в комунізмі, при якому буде все безплатно. Я вже старий, можу не дожити до того часу, то хотів побачити, як воно буде виглядати.

Іспит пам'яті

Три чоловіки приходять до лікаря на іспит пам'яті.

Лікар питає першого: – Скільки буде три рази три?

– 285! – каже перший

Стурбований лікар звертається до другого чоловіка. – А що ви скажете?

Скільки є три рази три?

– О, понеділок! – кричить другий чоловік.

Затурбований лікар питається третього: – Ну, що ви на це? Скільки є три рази три?

– Дев'ять! – каже третій.

Лікар зрадів. – Прекрасно! Як ви дізналися, що це правильна відповідь?

– О, дуже легко – каже третій чоловік. Треба тільки відняти 285 від понеділка!

Oksana's Pysanky

Answers to Children's Crossword Puzzle on page 35

Across: 3 star, 6 deer, 7 lightest, 9 yellow, 10 black, 11 darkest, 15 raw, 16 Ukraine, 19 red, 22 trees, 24 krashanky, 26 pysanky, 27 birds, 28 orange, 29 nets, 30 kistka.

Down: 1 purple, 2 wheat, 4 green, 5 flower, 6 dye, 8 shkrabanky, 12 krapanky, 13 sun, 14 beeswax, 17 white, 18 blue, 20 eggs, 21 candle, 23 spiders, 25 spring.

MASHA ARCHER

'maria muchin'

extraordinary jewelry

Saks Fifth Avenue trunk shows

Richmond Thu ~ Sun • April 14 ~ 17
 Las Vegas Thu ~ Sat • April 14 ~ 16
 Santa Barbara Fri ~ Sun • April 29 ~ May 1
 Tulsa Thu ~ Sat • May 12 ~ 14
 visit www.masha.org for updates

Ukrainian Museum Gift Store
 New York, NY
 212.228.0110

San Francisco Opera Shop
 San Francisco, CA
 415.861.4008

Ritz-Carlton Hotel Gallery
 Marina Del Rey, CA
 310.823.1700

Collette Designer Consignment
 Southampton NY • 631-287-5100
 Sag Harbor NY • 631-725-9300
 East Hampton NY • 631-324-7727

La Perlelle
 Sarasota, FL
 941-388-2458

Ritz-Carlton Hotel Gallery
 San Francisco, CA
 415.296.7465

Ritz-Carlton Hotel Gallery
 Naples, FL
 239.598.3300

Mariinsky Theatre Gift Shop
 Teatralnaya Square
 St Petersburg, 190000
 Phone: +7.812.114.1211

san francisco • 415.861.8157
www.masha.org • masha@masha.org

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENTS

Anna Krawczuk, Iryna Kurowyckyj
 Marianna Zajac — President

EXECUTIVE COMMITTEE

Ulana Zynych — 1st Vice President
 Anna Macielinski — 2nd VP — Membership
 Sophia Hewryk — 3rd VP — Culture
 Chrystyna Melnyk — 4th VP — Public Relations
 Mariya Andriyovych — Recording Secretary
 Daria Drozdovska — Corresponding Secretary
 Nadia Cwiach — Treasurer
 Roma Shuhan — Financial Secretary
 Vera Kushnir — Member-at-Large
 Irena Steckiv — Member-at-Large

STANDING COMMITTEES

Irena Rudyk — Social Welfare Chairwoman
 Christine R. Shwed — Education Chairwoman
 Zoriana Haftkowycz — Arts and Museum Chairwoman
 Maria Polanskyj — Scholarship/Student Sponsorship Program Chairwoman
 Olga Trytyak — Archives Chairwoman
 Orysia Tresznewsky — Ecology/Women's Health Chairwoman
 Roxolana Yarymowych — Member-at-Large Chairwoman

REGIONAL COUNCILS

Lydia Jachnycky — Detroit
 Iryna Buczkowski — Philadelphia
 Halyna Romanyshyn — New York City
 Zinnia Dzus-DeBole and Didi Butenko — New York North
 Olha M. Lukiw — New Jersey
 Iwanna Shkarupa — Ohio
 Lubomyra Kalin — Chicago
 Zoryana Mishtal — New England
 Maria Cade — New York Central
 Ulana Hlynsky — Liaison for Branches-at-Large
 Orysia Nazar Zynycz — Acting Liaison for Branches-at-Large

AUDITING COMMITTEE

Oxana Farion — Chairwoman
 Maria Tomorug — Member
 Renata Zajac — Member
 Tatiana Rishko — Alternate
 Halyna Keller — Alternate

Oksana Skypakewych Xenos — Parliamentarian

Tamara Stadnychenko — Editor "Our Life"
 Lidia Slysh — Ukrainian-language editor

Канцелярія СУА / UNWLA Inc. HEADQUARTERS: 203 Second Avenue, New York, NY 10003
 Tel.: (212) 533-4646 • Fax: (212) 533-5237

Електронна пошта / email: unwla@unwla.org
 Website: www.unwla.org

office@unwla.org

Office administrator — Olha Stasiuk
 Office hours: T W Th — 11 a.m. to 7 p.m.

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА / UNWLA Inc. SCHOLARSHIP PROGRAM:

171 Main Street, P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
 Tel.: (732) 441-9530 • E-mail: MariaPolanskyj@verizon.net
 Maria Polanskyj, Chair

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM:

222 East 6th Street, New York, NY 10003
 (212) 228-0110 • Fax (212) 228-1947
 E-mail: info@ukrainianmuseum.org
 Website: www.ukrainianmuseum.org

*Periodicals Postage Paid at New York, NY and at
Additional mailing offices (USPS 414-660).*

***Писанка. Христина Кінах Карневале.
Pysanka. Christina Kinach Carnevale.***